

د لیویانو کتاب - د تورات

شریف درېم کتاب

پېژندگلو

د لیویانو کتاب د تورات درېم کتاب دے. دا د انسان د رهنمایی په حقله د حضرت موسیٰ علیه السلام په وسیله لیکلے شوے دے او په دې کبني د عبادت او پرهیزگاره ژوند تېرولو په حقله د خدای پاک تعلیمات موجود دی. د

لیویانو په کتاب کبني د ژوند د طور طریقو، خوراک

خېناک، د عبادت د هداياتو او د مذهبی رواجونو په تفصیل

سره ذکر شوے دے. دا ځکه چې زمونږ د ژوند هره برخه که

هغه اخلاقی، جسمانی یا روحانی وی هغه د خدای پاک په

نظر کبني پېر اهمیت لری. په دې کبني بنیادی پیغام دا دے

چې خدای پاک په خپله مقدس دے او هغه دا غواړی چې د

هغه مخلوق دې هم مقدس وی. په دې کتاب کبني مونږ دا هم

مطالعه کوو چې خدای پاک په خپله د وینې د توپدلو په

وسیلې سره د گناهونو فدیة مهیا کوی. د گناه د پاکولو شرط

قربانی ده ولې چې د مرگ په بدل کبني مرگ دے. د حفظ

کولو دپاره د لیوی ۲۰:۲۶ آیت، ”تاسو به مقدس شی او

صیرف زما به شی، ځکه چې زه مالک خدای یم او زه مقدس

یم. ما تاسو د نورو قومونو نه جدا کړی یی چې تاسو صیرف

زما اوسئ.“

سوزېدونکې نذرانه

۱) مالک خُداي د خپلې حضوري د خېمې نه موسی ته
آواز وکړو او دا اصول پي ورته وښودل. (۲) هر کله چې
اسرائيليان خپلې قرباني پېش کوي نو دا اصول به ياد ساتي،
چې کله يو کس د يو ځناور قرباني پېش کوي، نو هغه به د
سوزېدونکې نذرانې دپاره گډ يا چپلے راوړي. (۳) که هغه
خپل څاروے د سوزېدونکې نذرانې په توگه پېش کوي، نو
هغه دې د رمې نه يو نر څاروے راوړي چې هيڅ عيب په کېنې
نه وي. هغه دې دا د مالک خُداي د حضور مقدسې خېمې د
دروازې په خولے کېنې حاضر کړي، نو مالک خُداي به دا
قبول کړي. (۴) هغه کس به خپل لاس ورله په سر کېږدي او
دا به ترې نه په قرباني کېنې قبول کړے شی او دا به د هغه
دپاره کفاره شی. (۵) هغه به هلته غوږے حلال کړي او د
هارون د خاندان امامان به مالک خُداي ته هغه وینه پېش
کړي او چې د خېمې د دروازې په خولے کېنې کومه قربانگاه
ده د هغې څلورو وارو طرفونو ته دې وشيندي. (۶) بيا به د
هغه ځناور نه څرمن وياسي او حصې حصې به پي کړي،
(۷) او امامان به په قربانگاه باندې لرگي سم کېږدي او په
لرگو به اور بل کړي. (۸) هغوئ به د ځناور حصې، سره د
سر او وازگې په اور باندې کېږدي. (۹) د هغه ځناور کولمې
او پتونان دې ووينځلے شی او امام به دا هر څه په قربانگاه
باندې وسوزوي، ځکه چې په اور سوزېدونکې د دې نذرانې
خوشبو په مالک خُداي باندې بنه لگي. (۱۰) که هغه کس د
گډو يا د چپلو د رمې نه څه پېش کوي، نو هغه دې خامخا نر
وي چې هيڅ عيب په کېنې نه وي. (۱۱) هغه به دا د قربانگاه

په شمالي طرف حلالوی او د هغې وینه به امامان د قربان گاه
 څلورو واړو طرفونو ته وشیندی. (۱۲) چې کله هغه کس دا
 حصې حصې کړی، نو امامان به د دې ټولې حصې سره د
 سر او وازگې په اور باندې کېږدی. (۱۳) هغه کس به د دې
 کولمې او پټونان په اوبو ووينځی او امام به دا قربانی مالک
 خدای ته پېش کړی او په قربان گاه باندې به یې ټوله
 وسوزوی. په اور سوزېدونکې د دې نذرانې خوشبو په مالک
 خدای باندې بڼه لگی. (۱۴) که څوک یو مارغه د سوزېدونکې
 نذرانې په توگه پېش کوی، نو هغه دې یوه گوگوشتهکه یا
 کونتره وی. (۱۵) امام به دا په قربان گاه باندې پېش کړی، د
 هغې څپ به تاو کړی او سر به یې په قربان گاه باندې
 وسوزوی او د هغې وینه دې د قربان گاه په اړخ باندې
 وڅڅولې شی. (۱۶) هغه دې د دې ججوره او په ججوره
 کېنې چې څه وی هغه دې لرې کړی او دا دې د قربان گاه
 نمرخاته طرف ته وغورزوی چرته چې ایرې اچولې شی. (۱۷)
 هغه دې دا مارغه د وزرو نه ونیسی او داسې دې په مینځ دوه
 ټوټې شی چې وزر ترې نه بېل نه شی. او هغه دې دا ټول په
 قربان گاه باندې وسوزوی، په اور سوزېدونکې د دې نذرانې
 خوشبو په مالک خدای باندې بڼه لگی.

د غلې نذرانې

۲ (۱) کله چې څوک مالک خدای ته یوه د غلې نذرانه پېش
 کوی، نو هغه دې بڼه اوږه وی. د زیتونو تېل او خوشبودار
 لوبان دې په کېنې واچوی، (۲) د هارون د خاندان امامانو

له دې راوړی. امام به یو موټی د اوږو، د تېلو او سره د ټولو
 لویانو نه راواخلي او په قربانگاه به یې وسوزوی، دا یوه
 داسې نذرانه ده چې خوشبو یې په مالک خدای باندې بښه
 لگی. (۳) د غلې د نذرانې نه پاتې شوې برخه به د امامانو
 وی، دا به ډېره مقدسه گڼلې شی، ځکه چې دا مالک خدای
 ته په اور سوزېدونکې نذرانې نه اخستې شوې ده. (۴) که دا
 نذرانه روټی وی چې په تنور کېنې پخه شوې وی، نو دا دې د
 خمبیرې نه بغېر تیاره شوې وی. دا دې د اوږو نه تیارې
 شوې غټې روټی وی چې د زیتونو تېل په کېنې گډ وی یا دې
 نری نری روټی وی چې د زیتونو تېل ورباندې لگولې شوی
 وی. (۵) که هغه نذرانه روټی وی چې په تبخی باندې پخه
 شوې وی، دا به د داسې اوږو نه تیاره شوې وی چې د زیتونو
 تېل په کېنې گډ وی خو چې خمبیره په کېنې نه وی. (۶) چې
 کله یې د یوې نذرانې په توگه پېش کوئ نو دا چوری کړئ او
 نور تېل ورباندې واچوئ. (۷) که هغه نذرانه داسې روټی وی
 چې په تبخی باندې پخه شوې وی، نو هغه دې د اوږو او
 زیتونو د تېلو نه تیاره شوې وی. (۸) دا مالک خدای ته د
 غلې نذرانې په توگه راوړئ او امام ته یې پېش کړئ او هغه به
 یې قربانگاه ته یوسی. (۹) امام به د نښې په توگه یوه برخه
 ترې نه واخلي چې دا ټوله مالک خدای ته پېش کړې شوې
 ده او هغه به دا په قربانگاه باندې وسوزوی. په اور
 سوزېدونکې د دې نذرانې خوشبو په مالک خدای باندې بښه
 لگی. (۱۰) د غلې د نذرانې نه پاتې شوې برخه به د امامانو
 وی، دا به ډېره مقدسه گڼلې شی، ځکه چې دا مالک خدای
 ته په اور باندې سوزېدونکې نذرانې نه اخستې شوې ده. (۱۱)
 چې د غلې کومې نذرانې تاسو مالک خدای ته پېش کوئ په

یوه نذرانه کښې دې هم خمبیره نه وی، مالک خدای ته په اور
سوزېدونکې نذرانه کښې چې کله هم خمبیره یا شات وانه
چوئ. (۱۲) تاسو چې هر کال لو کوئ نو د خپل فصل
وړومبی غله مالک خدای ته راوړئ، خو دا دې په قربانگاه
باندې نه شی سوزولې. (۱۳) د غلې په هره نذرانه باندې مالگه
اچوئ، ځکه چې مالگه د خدای پاک او ستاسو په مینځ کښې
د لوظ نښه ده. (تاسو په خپلو ټولو نذرانو خامخا مالگه
اچوئ.) (۱۴) چې کله تاسو د خپل رېبلې شوی فصل د
وړومبی غلې نذرانه مالک خدای ته راوړئ، نو ورپې شوې
دانې یا مېده شوی اوږه ورته پېش کوئ. (۱۵) د زیتونو تېل په
کښې ورگډ کړئ او لویان ورباندې واچوئ. (۱۶) امام به لږ
اوږه او څه تېل او ورسره ټول لویان هم وسوزی او دا به
مالک خدای ته په اور سوزېدونکې نذرانې د نښې په توگه وی.

د سلامتې نذرانې

۳ (۱) کله چې څوک خپل یو څاروې د سلامتې د نذرانې
په توگه پېش کوی، نو هغه دې یو داسې غوږی یا غوا وی چې
هیڅ عیب په کښې نه وی. (۲) هغه کس به خپل لاس د هغه
ځناور په سر کېږدی او د مالک خدای د حضور مقدسې
خېمې د دروازې په خوله کښې به یې حلال کړی. د هارون د
خاندان امامان به هغه وینه د قربانگاه څلورو واړو طرفونو
ته وشیندی (۳) او هغه دې د هغه ځناور دا حصې مالک
خدای ته په اور سوزېدونکې نذرانې په توگه پېش کړی. په دې
کښې به په کولمو باندې ټوله وازگه، (۴) پښتورگی او په هغې

باندې چي څومره وازگه وي او د ايڼي ښه حصه هم وي. (٥)
 امامان به دا هر څه د سوزېدونکې نذرانو سره په قربانگاه
 باندې وسوزوي. په اور سوزېدونکې د دې نذرانې خوشبو په
 مالک خدائ باندې ښه لگي. (٦) که چرې د رمې نه د
 سلامتي د نذرانې په توگه څه پېش کولې شي، که هغه نر وي
 يا ښځه، خو چي هيڅ عيب په کښي نه وي. (٧) که يو کس
 يو گپورې پېش کوي، (٨) نو هغه دې خپل لاس ورله په سر
 کېږدي او د خېمې مخې ته دې هغه حلال کړي. امامان به د
 هغه وينه د قربانگاه په څلورو واړو طرفونو باندې وشيندي
 (٩) او مالک خدائ ته دې د هغه ځناور دا حصې په اور
 سوزېدونکې نذرانې په توگه پېش کړي يعنې د ټول لم وازگه
 چي د ملا د هډوکي سره نږدې پرې کړې شوې وي، هغه
 ټوله وازگه چي په کولمو پرته وي، (١٠) پښتورگي او هغه
 وازگه چي ورباندې پرته وي او د ايڼي ښه حصه هم. (١١) بيا
 به امام دا هر څه په اور سوزېدونکې نذرانې په توگه مالک
 خدائ ته وسوزوي. (١٢) که يو کس چپلي پېش کوي، (١٣)
 هغه دې خپل لاس ورله په سر کېږدي او د خېمې مخې ته دې
 حلاله کړي. امامان به د دې وينه د قربانگاه په څلورو واړو
 طرفونو باندې وشيندي (١٤) او مالک خدائ ته دې دا حصې
 په اور سوزېدونکې نذرانې په توگه پېش کړي يعنې هغه ټوله
 وازگه چي په کولمو باندې پرته وي، (١٥) پښتورگي او هغه
 وازگه چي ورباندې پرته وي او د ايڼي ښه حصه هم. (١٦)
 امام به دا هر څه په اور سوزېدونکې نذرانې په توگه
 وسوزوي، دا به په مالک خدائ باندې يو ښه لگېدونکې بوئ
 وي. د قربانې ټوله وازگه د مالک خدائ ده. (١٧) يو بني
 اسرائيلې به هم وازگه او وينه نه شي خوړلې، بني اسرائيل

چې چرته هم اوسپړی نو ټول به دا قانون د تل دپاره منی.

په غلطۍ سره د شوو گناهونو دپاره نذرانې

۴

۱) مالک خدای موسیٰ ته حکم وکړو (۲) چې بنی

اسرائیلو ته ووايه چې که څوک گناه وکړی او په غلطۍ سره د مالک خدای حکمونه مات کړی، نو هغه به دا قانون منی.

۳) که چرې مشر امام گناه وکړی او د هغې په ذریعه خلق

گناهگار شی، نو هغه به یو سخته پېش کوی چې هیڅ عیب په

کبني نه وی او د خپلې گناه دپاره به یې مالک خدای ته

قربانی کړی. (۴) هغه به سخته د مقدسې خېمې دروازې

خولې ته راوړی، او په سر به ورته خپل لاس کېږدی، او د

مالک خدای په حضور کبني به یې هلته حلال کړی. (۵) بیا

به مشر امام د سخی لږه وینه واخلي او خېمې ته به یې دننه

یوسی. (۶) هغه به خپله گوته په وینه کبني ډوبه کړی او دا

دې اووه ځله د مقدسې پردې مخې ته وشیندی. (۷) بیا به

هغه لږه وینه په خېمه کبني د خوشبویي د قربانگاه په بنکرو

باندې ولگوی. هغه به پاتې شوې وینه د سوزېدونکې نذرانو

قربانگاه په بېخ کبني توی کړی، کومه چې د خېمې د

دروازې په خوله کبني ده. (۸) هغه به د دې سخی نه ټوله

وازگه واخلي، هغه وازگه کومه چې په کولمو باندې وی، (۹)

پښتورگی او کومه وازگه چې ورباندې پرته وی او د اینې ښه

حصه. (۱۰) امام به دا وازگه واخلي او د سوزېدونکې نذرانو

په قربانگاه باندې به یې وسوزوی، هم هغه شان لکه چې کوم

عمل د سلامتی د نذرانې دپاره حلال شوی ځناور وازگې سره

کوی. (۱۱) خو هغه به د دې څرمن، ټوله غوښه، سر، پښې،

د نننی اندامونه سره د کولمو، (۱۲) دا هر څه به د خېمونه بهر هغه پاک ځای ته یوسی چرته چې ایره غورزولې کېږي، نو هلته دې یې هغه د لرگو په اور باندې وسوزوی. (۱۳) که چېرې د اسرائیلو ټول قوم گناه وکړي او په غلطۍ سره د مالک خدای د حکمونو نه د یو حکم ماتولو په وجه گناهگار شي، (۱۴) بیا چې څنگه د گناه پته ورته ولگي، نو قوم به د گناه د نذرانې په توگه یو سڅې راوړي. هغوی به دا د مالک خدای د حضور مقدسې خېمې ته راوړي، (۱۵) د قوم مشران به د دې په سر خپل لاسونه کېږدي او سڅې دې هلته حلال کړي شي. (۱۶) مشر امام به د سڅې لږه وینه واخلي او خېمې ته به یې دننه یوسی، (۱۷) خپله گوته دې په وینه کېښي پویه کړي او هغه دې اووه ځله د مالک خدای په حضور کېښي د پردې په مخکېښي وشیندي. (۱۸) هغه به لږه وینه د خوشبویۍ د قربانگاه په ښکرونو پورې ولگوي چې دا د مالک خدای په حضور کېښي دننه په خېمه کېښي ده او پاتې شوې وینه دې د سوزېدونکې نذرانې د قربانگاه په بیخ کېښي توی کړي، کومه چې د خېمې د دروازې په خوله کېښي ده. (۱۹) بیا به هغه د سڅې ټوله وازگه واخلي او په قربانگاه به یې وسوزوی. (۲۰) هغه به د دې سڅې سره هم هغه شان وکړي لکه څنگه چې هغه د گناه د نذرانې د سڅې سره کړي وو، نو داسې به امام د خلقو د گناه دپاره کفارو ادا کړي او هغوی به معاف شي. (۲۱) بیا به هغه سڅې د خېمونه بهر یوسی او ویه یې وسوزوی، لکه څنگه چې هغه د خپلې گناه دپاره پېش کړي شوي سڅې وسوزوی. دا نذرانه د قوم د گناه د کفارې دپاره ده. (۲۲) که یو مشر گناه وکړي او په غلطۍ سره د مالک خدای د حکمونو نه د یو حکم ماتولو په وجه گناهگار شي،

۲۳) او چې د خپلې گناه پته ورته ولگي، نو هغه به د خپلې
 نذرانې په توگه يو چپلے راولی چې هيڅ عيب په كېنې نه وي.
 ۲۴) هغه به خپل لاس د چپلې په سر كېږدي او د قربان گاه
 هغه طرف ته به يې حلال كړي، چرته چې د سوزېدونكې
 نذرانې ځناور حلالولې شي. دا د گناه د لرې كولو نذرانه ده.
 ۲۵) امام به خپله گوته د ځناور په وينه كېنې پوښه كړي، دا
 دې د قربان گاه په بشكرونو پورې ولگوي او پاتې شوې وينه
 دې د قربان گاه په بېخ كېنې توي كړي. ۲۶) بيا به هغه د دې
 ټوله وازگه په قربان گاه باندې وسوزوي، لكه څنگه چې هغه د
 سلامتې د نذرانې دپاره حلال شوي ځناور وازگه وسوزوي.
 داسې به امام د هغه مشر دپاره د گناه كفاره ادا كړي او هغه
 به معاف شي. ۲۷) كه يو عام كس گناه وكړي او په غلطې
 سره د مال ك خدائ د حكمونو نه د يو حكم ماتولو په وجه
 گناهگار شي، ۲۸) نو چې څنگه د گناه پته ورته ولگي، نو هغه
 به د خپلې نذرانې په توگه يوه چپلې راولی چې هيڅ عيب په
 كېنې نه وي. ۲۹) هغه به خپل لاس د دې په سر كېږدي او د
 قربان گاه په هغه طرف به يې حلاله كړي، چرته چې د
 سوزېدونكې نذرانې دپاره ځناور حلالېږي. ۳۰) امام به خپله
 گوته د دې ځناور په وينه كېنې پوښه كړي، دا به د قربان گاه
 په بشكرونو پورې ولگوي او پاتې شوې وينه به د قربان گاه په
 بېخ كېنې توي كړي. ۳۱) بيا به هغه ټوله وازگه ترې نه لرې
 كړي، لكه څنگه چې د سلامتې د نذرانې دپاره حلال شوي
 ځناور نه لرې كولې شي او هغه به دا په قربان گاه باندې
 وسوزوي ځكه چې په مال ك خدائ دا خوشبو بڼه لگي. نو
 داسې به امام د هغه كس د گناه كفاره ادا كړي او هغه به
 معاف شي. ۳۲) كه يو كس د گناه د نذرانې دپاره د گپو نه

خُءَ راوِلی، نو هغه دې یوه گڼه وی چې هیڅ عیب په کښې نه وی. (۳۳) هغه به خپل لاس د دې په سر کېږدی او د قربان گاه په هغه طرف به یې حلاله کړی، چرته چې د سوزېدونکې نذرانې دپاره خُناور حلالیږی. (۳۴) امام به خپله گوته د خُناور په وینه کښې پُوبه کړی، د قربان گاه په ښکرونو پورې دې دا وینه ولگوی او پاتې شوې وینه به هغه د دې په ښخ کښې توی کړی. (۳۵) بیا به هغه د دې ټوله وازگه لرې کړی، لکه څنگه چې د سلامتی د نذرانې دپاره حلال شوی خُناور نه وازگه لرې کیږی او هغه به په اور سوزېدونکې نذرانو سره په قربان گاه باندې وسوزوی کوم چې مالک خُدای ته پیش کیږی. داسې به امام د هغه کس د گناه دپاره کفاره ادا کړی او هغه به معاف شی.

د گناه د نذرانو ورکولو حالاتونه

۵ (۱) په دې حالاتو کښې د گناه نذرانې ضروری گڼلې کیږی. که څوک د گواهی ورکولو دپاره عدالت ته وغوښتلی شی او هغه معلومات نه ورکوی چې خُءَ یې لیدلی یا اورېدلی وی، نو هغه ته دې د خپلو بدو سزا ملاو شی. (۲) که څوک په غلطی سره یو حرام څیز له لاس وروړی، لکه چې یو مړ مردار خُناور له، نو هغه ناپاک او گناهگار دے چې څنگه ورته پته ولگی چې هغه دا خطا کړې ده. (۳) که څوک په غلطی سره د انسان یو ناپاک ځای یا څیز له لاس وروړی، خو چې څنگه ورته پته ولگی چې هغه دا خطا کړې ده نو هغه په دې سره ناپاکه او گناه گار دے. (۴) که څوک بغېر د

سوچ کولو نه قسم و خوری، چي دا قسم د هر څيز په حقله
وی کۀ قسم بنۀ وی او یا بد وی، نو هغه ناپاکه او گناهگار
دے چي څنگه ورته پته ولگی چي هغه څۀ کړی دی. (۵) کله
چي یو کس گناه وکړی، نو هغه دې خامخا د گناه اقرار
وکړی، (۶) او د خپلي گناه په جرمانه کبني به هغه خامخا
یوه گډه یا چپلي مالک خدائ ته د نذراني په توگه راوولی. امام
به د هغه کس د گناه دپاره کفارۀ ادا کړی. (۷) کۀ هغه کس
گډه یا چپلي نه شی اخستلے، نو هغه به د خپلي گناه په بدل
کبني دوه گوگوشتي یا دوه کونترې راوړی، یوه به د گناه د
نذراني دپاره او بله به د سوزېدونکي نذراني دپاره وی. (۸)
هغه به دا امام له راوړی، نو وپومی به مارغۀ د گناه د نذراني
دپاره پېش کړی. د دې څپت به تاو کړی خو چي سر ترې نه
بېل نه شی (۹) او څۀ وینه دې د قربانگاه په یو طرف باندې
وشیندی، پاتي شوې وینه دې د قربانگاه په بېخ کبني
وڅخولے شی. دا د گناه د لړي کولو دپاره یوه نذرانه ده.
(۱۰) بیا د اصولو په مطابق هغه دویم مارغۀ دې د
سوزېدونکي نذراني په توگه پېش کړی. داسې به امام د هغه
کس د گناه دپاره کفارۀ ادا کړی کومه چي هغه کړې ده او
هغه به معاف شی. (۱۱) کۀ هغه کس دوه گوگوشتي یا دوه
کونترې هم نه شی راوړلے، نو هغه به یو کلو اوږۀ د گناه د
نذراني په توگه راوړی. هغه دې په دې کبني د زیتونو تېل یا
خوشبوئی نه اچوی، ځکه چي دا د گناه نذرانه ده. (۱۲) هغه
کس به دا امام له راوړی، امام به یو موټے ترې نه د نېسي په
توگه واخلي چي دا ټول مالک خدائ ته پېش کړے شوی دی
او په اور سوزېدونکي نذراني سره به یې په قربانگاه باندې
وسوزوی. دا یوه داسې نذرانه ده چي گناه لړي کوی. (۱۳)

داسې به امام د هغه کس د گناه دپاره کفارہ ادا کړې چې په دې مختلفو گناهونو کېنې يې کومه گناه هم کړې وي نو هغه به معاف شي. پاتې شوی اوږه به هم د غلې نذرانې په شان د امام وي.

د گناه د تاوان نذرانې

١٤) مالک خدای موسیٰ ته دا اصول وښودل. (١٥) که یو کس په غلطۍ سره داسې گناه وکړي او د هغه قیمت په ورکولو کېنې ناکام شي چې کوم مالک خدای ته پېش کول و، نو هغه به د گناه د تاوان د نذرانې په توگه یو داسې گډ یا چېلے مالک خدای ته راولی چې هیڅ عیب په کېنې نه وي. د دې قیمت به د منلے شوی معیار په مطابق مقررولے شي.

١٦) هغه به خامخا هغه پېسې ورکوي چې د کومو په ورکولو کېنې ناکام شوے وي او شل فیصده دې زیاتې هم ورکړي. هغه به دا پېسې امام له ورکړي او امام به د هغه کس د گناه د تاوان د نذرانې دپاره ځناور پېش کړي او هغه کس به معاف شي. (١٧) که څوک یوه داسې گناه وکړي چې په غلطۍ سره د مالک خدای د حکمونو نه یو حکم مات کړي، نو هغه گناهگار دے او جرمانه به ورکوي. (١٨) هغه به خامخا امام ته د گناه د تاوان د نذرانې په توگه یو گډ یا چېلے راولی چې هیڅ عیب په کېنې نه وي. د دې قیمت به د منلے شوی معیار په مطابق مقررولے شي. امام به د هغه د گناه دپاره کفارہ ادا کړي کومه چې هغه په غلطۍ سره کړې وي او هغه به معاف کړے شي. (١٩) دا د هغې د گناه د تاوان نذرانه ده کومه چې هغه د مالک خدای خلاف کړې وي.

١) مالک خُدائِ موسیٰ ته دا اَصُول وِبنودل. ٢) کٔ
 څوک د مالک خُدائِ خِلاف داسې گناه وکړی، لکه چې د یو
 اسرائیلی امانت واپس ورنه کړی، یا د چا نه څه څیز پټ
 کړی، یا څوک دوکه کړی، نو یوه نذرانه به ورکړی، ٣) یا
 کٔ یو ورک شوی څیز پېدا کړی او د هغې په حقله دروغ
 ووائی او داسې قسم وخورى چې هغه دا نه دے موندلے.
 ٤) - ٥) کله چې یو کس په داسې طریقہ گناه وکړی، هغه
 چې څه څیز هم د غلا یا دوکې په طریقہ اخستے وی نو هغه
 دې واپس ورکړی. په کومه ورځ چې هغه گناهگار ثابت شی،
 نو هغه به خامخا د هغه څیز مالک له پوره تاوان ورکوی او
 شل فیصدہ زیات به هم ورکوی. ٦) هغه دې امام له یو
 داسې بې عیبہ گډ یا چبلے راوی چې مالک خُدائِ ته یې د
 گناه د تاوان د نذرانې په توگه پېش کړی. د دې قیمت به د
 منلے شوی معیار په مطابق مقررولے شی. ٧) امام به د
 هغه کس د گناه دپاره کفارہ ادا کړی او هغه به معاف شی.

سوزېدونکې نذرانې

٨) بیا مالک خُدائِ موسیٰ ته حُکم وکړو ٩) چې هارون او
 د هغه زامنو ته د سوزېدونکې نذرانو په حقله دا اَصُول
 وبنایه. یوه سوزېدونکې نذرانه به ټوله شپه په قربان گاه باندې
 پرېښودلے شی او اور دې بل وساتلے شی. ١٠) بیا به امام
 خپله د کتان چُوغہ او د کتان جانگے واغوندی، په قربان گاه
 باندې د سوزېدونکې نذرانې نه پاتې شوې ایرې به لرې کړی
 او د قربان گاه په څنگ کښې به یې واچوی. ١١) بیا دې
 جامې بدلې کړی او ایرې دې د خېمو نه بهر یو پاک ځای ته

یوسی. (۱۲) په قربان‌گاه دې اور بل وساتلې شی خو چې مړ
 نه شی. امام به هر سحر په دې باندې لرگی ږدی،
 سوزېدونکې نذرانه به په دې سمه ږدی او د سلامتی د نذرانې
 وازگه دې ورباندې سوزوی. (۱۳) اور دې خامخا په
 قربان‌گاه بل وساتلې شی او چې کله هم مړ نه شی.

د غلې نذرانې

(۱۴) دا د غلې نذرانې دپاره اصول دی. د هارون د خاندان یو
 امام به د مالک خدای په حضور کښې د قربان‌گاه په
 مخکښې د غلې نذرانه پېش کړی. (۱۵) بیا به هغه د ښو اوږو
 چې تېل ورسره گډ وی او خوشبوئی ورباندې پرته وی د هغې
 نه دې یو موټی واخلی او په قربان‌گاه باندې به یې د یوې
 ښې په توگه وسوزوی چې دا ټوله مالک خدای ته پېش کړی
 شوې ده. د دې نذرانې خوشبو په مالک خدای ښه لگی. (۱۶) -
 (۱۷) امامان به هغه پاتې شوې برخه وخورى. د دې نه به
 پتیره روتی پخه کړی شی او په مقدس خدای کښې، د مالک
 خدای د حضور د خېمې په دربار کښې به وخورلې شی. دا
 مالک خدای امامانو له په سوزېدونکې نذرانه کښې د هغوی د
 برخې په توگه ورکړې ده. دا د گناه د نذرانې او د گناه د
 تاوان د نذرانې په شان ډېره مقدسه ده. (۱۸) په راتلونکې ټولو
 وختونو کښې د هارون د اولاد هر یو نارینه مالک خدای ته په
 اور سوزېدونکې نذرانې نه خپله برخه د همپشه دپاره خورلې
 شی. هر څوک یا هر څیز چې د هغې سره ولگی نو هغه به هم
 مقدس شی. (۱۹) بیا مالک خدای موسی ته دا اصول
 وښودل. (۲۰) په کومه ورځ چې د هارون د خاندان یو امام

مقررولے شی نو هغه به یو کلو بنه اوږه مالک خدای ته د نذرانې په توگه پېش کوی د عامې غلې د نذرانې په شان، نیم په سحر کبښې او نیم په ماښام کبښې. (۲۱) دا به په تېلو کبښې گډ شی، په تبخی به پاخه کړې شی او چوری به کړې شی او د غلې د نذرانې په توگه به پېش کړې شی، د دې خوشبو په مالک خدای بنه لگی. (۲۲) په راتلونکی ټولو وختونو کبښې به د هارون د اولاد هر یو کس دا نذرانه تیاروی کوم چې د مشر امام په توگه خدمت کوی. مالک خدای ته د پېش کړې شوې قربانۍ په توگه دا به ټوله وسوزولې شی. (۲۳) د امام د غلې د نذرانې یوه برخه به هم نه شی خوړلې، ټوله به خامخا سوزولې شی.

د گناه نذرانې

(۲۴) بیا مالک خدای موسی ته حکم وکړو چې (۲۵) هارون او د هغه زامنو ته د گناه د نذرانې دپاره دا اصول وښایه. د گناه د نذرانې ځناور به د مالک خدای په حضور کبښې حالولې شی، چرته چې د سوزېدونکې نذرانې دپاره ځناور حلالیږی. دا یوه پېره مقدسه نذرانه ده. (۲۶) کوم امام چې دا ځناور قربانۍ کوی هغه به دا په مقدس ځای کبښې وخورې چې هغه د مالک خدای د حضور د خېمې دربار دے. (۲۷) هر څوک یا هر څیز چې د هغې سره ولگی نو هغه به هم مقدس شی. که جامې د ځناور په وینه ولړلې شی، نو هغه به خامخا په مقدس ځای کبښې وینځلې شی. (۲۸) د خاورې په کوم لوبښې کبښې چې غوښه یشولې شوې وی هغه دې مات کړې شی او که د زېږو لوبښې استعمال شوې وی، نو هغه دې

ومرلے شی او په اوبو کبښې دې کنگال کړې شی. (۲۹) د
 امامانو د کورنو هر نر دا نذرانه خوړلے شی، دا پېره مقدسه
 ده. (۳۰) خوکه د کوم ځناور وینه مقدسې خېمې ته دننه
 راوړلے شی او د گناه د کفارې ادا کولو دپاره استعمال شی،
 نو هغه ځناور دې نه شی خوړلے چې د کوم نه وینه اخستے
 شوې وی، او دا دې وسوزولے شی.

د گناه د تاوان نذرانې

۷ (۱) د گناه د نذرانو د ورکولو دپاره دا اصول دی، کومې
 چې پېرې مقدسې دی. (۲) د گناه د تاوان د نذرانې دپاره
 ځناور به هلته حلالیږي، چرته چې د سوزېدونکې نذرانې
 ځناور حلالیږي او د دې وینه دې د قربان گاه په ټولو طرفونو
 وشیندلے شی. (۳) د دې ټوله وازگه دې په قربان گاه باندې
 پېش کړے شی، لم، هغه وازگه چې په کولمو پرته وی، (۴)
 پښتورگی او هغه وازگه چې ورباندې پرته وی او د اینې ښه
 حصه هم. (۵) امام به هغه ټول مالک خدای ته په اور
 سوزېدونکې نذرانې په توگه په قربان گاه وسوزوی. دا د گناه
 د تاوان نذرانه ده. (۶) د امامانو د کورنو هر نر کس دا
 خوړلے شی، خو دا به خامخا په یو مقدس ځای کبښې
 خوړلے شی، ځکه چې دا پېره مقدسه ده. (۷) د گناه نذرانې
 او د گناه د تاوان نذرانې دواړو دپاره یو شان اصول دی،
 غوښه د هغه امام ده چې کفاره ادا کوی. (۸) امام چې د چا
 دپاره سوزېدونکې نذرانه پېش کوی نو د هغه ځناور خرمن به
 د هغه امام وی. (۹) د غلې هره یوه نذرانه کومه چې په تنور

کښې يا لوبښې يا په تبخې پخيزې هغه د امام ده چا چې خدائُ پاک ته دا پېش کړې ده. (۱۰) خو د غلې هغه ټولې نذرانې چې پخې شوې نه وې، که په تېلو غوړې وې يا سپوږې وې، هغه د هارون د خاندان د ټولو امامانو دى او يو برابر دې په هغوى باندې وويشلې شى.

د سلامتې نذرانې

(۱۱) دا د سلامتې د نذرانو دپاره اصول دى کومې چې مالک خدائُ ته پېش کولې شى. (۱۲) که يو کس دا نذرانه د شکرانې په توگه خدائُ پاک ته پېش کوي، چې کوم خناور قربانې کيږي د هغې سره دې په يو خائُ د پتيرې روټې يوه نذرانه پېش کړي، داسې غټه روټې چې د زيتونو تېل ورسره گډ شوى وې يا نرې پخې شوې روټې چې د زيتونو تېل ورباندې لگولې شوى وې يا د ښو اوږو نه پخه شوې داسې روټې چې د زيتونو تېل ورسره گډ شوى وې. (۱۳) د دې نه علاوه، هغه دې خمبیره پخې شوې روټې هم پېش کړي. (۱۴) هغه دې د هر قسم روټې يوه يوه حصه د خاص برخې په توگه مالک خدائُ ته پېش کړي، دا د هغه امام دى کوم چې د خناور وينه واخلي او د قربانگاه سره يې وشيندى. (۱۵) د سلامتې د نذرانې غوښه دې خامخا هم په هغه ورغ وخورلې شى چې په کومه ورغ هغه قربانې کيږي، تر بل سحر پورې دې د هغې نه هيڅ څيز پاتې نه شى. (۱۶) که يو کس د قسم پوره کولو يا د خپلې رضاکارانه نذرانې په توگه، د سلامتې نذرانه راوړي، چې دا په کومه ورغ پېش کيږي نو په هغه ورغ دې خورلې شى خو چې څه پاتې وې نو هغه به په بله ورغ

خورلے شی. (۱۷) خۂ غوبسه چي پاتي وی نو هغه دې په
 درېمه ورغ و سوزولے شی. (۱۸) کۂ د سلامتی نذرانې نه خۂ
 په درېمه ورغ هم وخورلے شی، نو خدائ پاک به د هغه کس
 نذرانه قبوله نه کری. دا نذرانه به د هغه په فائده کبني حساب
 نه شی بلکي ناپاکه به وگنلے شی او چي خوک هم دا
 و خوری نو هغه ته به د خپلو بدو سزا ملاو شی. (۱۹) کۂ
 چرې دا غوبسه په یو ناپاک خیز پورې ولگی، نو دا دې نه شی
 خورلے، بلکي ودې سوزولے شی. چي خوک پاک وی نو
 هغه دا پاتي شوې غوبسه خورلے شی، (۲۰) خو کۂ خوک
 پاک نه وی او د سلامتی نذرانې غوبسه و خوری کومه چي
 مالک خدائ ته پیش کرے شوې وی، نو هغه به نور د خدائ
 پاک د خلقو نه نه شی گنلے. (۲۱) کۂ یو کس ناپاک خیز له
 لاس وروپری، کۂ هغه ناپاکي د بنی آدم یا د خناور وی او د
 دې نذرانې غوبسه و خوری، نو هغه به نور د مالک خدائ د
 خلقو نه نه شی گنلے. (۲۲) مالک خدائ موسی ته دا اصول
 وبنودل (۲۳) کوم چي د بنی اسرائیلو دپاره دی، د خاروو،
 گپو، یا د چپلو وازگه مۂ خوری. (۲۴) یو خناور چي په خپل
 مرگ مړ وی یا کۂ خنگلی خناورو وژلے وی د هغه وازگه به
 نه خوری، خو هغه د خۂ بل مقصد دپاره استعمالېدے شی.
 (۲۵) کۂ خوک د یو خناور وازگه و خوری کوم چي مالک
 خدائ ته په اور سوزېدونکي نذرانې په توگه پیش کېدے شوه
 نو هغه کس به نور د خدائ پاک د خلقو نه نه شی گنلے. (۲۶)
 بنی اسرائیل چي چرته هم اوسیری، هغوی دې هیڅکله هم د
 مارغانو یا د خناورو وینه نه خوری. (۲۷) هر خوک چي وینه
 و خوری نو هغه به نور د خدائ پاک د خلقو نه نه شی گنلے.
 (۲۸) بیا مالک خدائ موسی ته دا اصول وبنودل (۲۹) کوم

چې د بني اسرائيلو دپاره دى. هر څوك چې يوه د سلامتې
 نذرانه پېش كوى نو د هغې يوه برخه به د خاص تُحْفې په
 توگه مالِك خُدائ ته پېش كوى، (٣٠) هغه دې دا په خپلو
 لاسونو په اور سوزېدونكې نذرانې په توگه راوړي. هغه دې د
 هغه خُناور وازگه سره د خُناور د سينې راوړي او مالِك
 خُدائ ته دې د يو خاص تُحْفې په توگه پېش كړي. (٣١) اِمام
 به وازگه په قربانگاه باندې وسوزوي، خو هغه سينه به د
 اِمامانو وي. (٣٢) د خُناور وروستونې بڼې پُتون به د يوې
 برخې په توگه اِمام ته ورکولې شي، (٣٣) هغه اِمام له كوم
 چې وينه او د سلامتې نذرانې وازگه پېش كوى. (٣٤) د خُناور
 سينه يوه خاص تُحْفه ده او بڼې پُتون يوه خاص برخه ده
 چې مالِك خُدائ يې د بني اسرائيلو نه اخلي او اِمامانو له يې
 ورکوي. نو داسې به اسرائيليان په راتلونكې ټولو وختونو
 كېنې دا اِمامانو له ورکوي. (٣٥) دا مالِك خُدائ ته په اور
 سوزېدونكې نذرانې برخه ده چې هارون او د هغه زامنو له
 ورکړې شوه چې په كومه ورځ هغوى د اِمامانو په توگه مقرر
 شول. (٣٦) مالِك خُدائ په هغه ورځ چې كله هغوى په تېلو
 سره مسح كړل حكم ورکړې وو چې بني اسرائيل به دا برخه
 همېشه اِمامانو له ورکوي. (٣٧) دا اصول د سوزېدونكې
 نذرانو دپاره دى، د غلې نذرانو دپاره، د گناه نذرانو، د گناه د
 تاوان د نذرانو، د مقررولو نذرانو او د سلامتې د نذرانو دپاره
 دى. (٣٨) هلته په بيابان كېنې د سينا په غره باندې، مالِك
 خُدائ په هغه ورځ موسى له دا حُكمونه ورکړل او هغه بني
 اسرائيلو ته وفرمائيل چې خپلې نذرانې راوړئ.

د حضرت هارون او د هغه د زامنو مقرر ڪېدل

۸ ﴿١﴾ بيا مالڪ خُدايَ موسىٰ ته وفرمائيل، ﴿٢﴾ ”هارون او د هغه زامن او د امامانو لباس، د غورولو تېل، د گناه نذراني دپاره سخڙي، دوه گڏيان او د پتيري روتي توڪري راوره. ﴿٣﴾ او زما د حضور مقدسيٰ خبميٰ د دروازي خوليٰ ته ٽول قوم راوغواڙه چي هلته راغونڊ شي.“ ﴿٤﴾ موسىٰ هم هغه شان وڪرل چي ڇنگه مالڪ خُدايَ حُڪم ورڪري و و او چي ڪله ٽول قوم هلته راغونڊ شو، ﴿٥﴾ نو موسىٰ هغويٰ ته وفرمائيل، ”زه چي ڇه ڪوم مالڪ خُدايَ د دي حُڪم راکري دے.“ ﴿٦﴾ موسىٰ هارون او د هغه زامن مخڪنبي راوستل او هغويٰ له يي په اوبو غسل ورڪرو. ﴿٧﴾ هغه هارون ته هغه قميص او چوڻه ورواغوستله او د ملا نه يي پتي ورله تاو ڪره. هغه پيش بند يي ورواغوستلو او په يو بنه گُلكاري شوي ڪمربند سره يي ونبلولو چي د هغه د ملا نه تاو وو. ﴿٨﴾ هغه ورله د سيني جيب ولگولو او اُوريم او تميم يي په ڪنبي ڪپشودل. ﴿٩﴾ هارون ته يي پٽڪي ورپه سر ڪرو او د دي مخي ته يي د سرو زرو گل ولگولو چي دا د وقف ڪولو مقدسه نبسه وه، هم هغه شان چي ڇنگه مالڪ خُدايَ هغه ته حُڪم ورڪري وو. ﴿١٠﴾ بيا موسىٰ د غورولو تېل واخستل او د مالڪ خُدايَ د حضور په مقدسه خبمه او چي په هغي ڪنبي ڇه هم وُو په هغي باندې يي ولگول، نو هغه دا هر ڇه مالڪ خُدايَ ته مخصوص ڪرل. ﴿١١﴾ هغه ڇه تېل اووه ڇله په قربان گاه، د دي په سامان او د وينڱلو په بنانڪ او د دي په بېخ باندې وشيندل، د دي دپاره چي دا مالڪ خُدايَ ته وقف ڪري. ﴿١٢﴾ موسىٰ د هارون په سر باندې د غورولو دپاره ڇه تېل واچول او سر يي ورله غور

ڪڍڻ جي وقف شي. (۱۳) بيا، موسيٰ د هارون زامن مخڪبني
 راوستل او قميصونه پي ورواغوستل، د هغوي د ملا نه پي
 پتي تاو ڪڙي او ٽوپي پي ورپه سر ڪڙي، هم هغه شان چي
 ڇنگه مالڪ خدائِ حُڪم ورڪڙي وو. (۱۴) بيا موسيٰ د گناه د
 نذراني دپاره هغه سخه راوستو او هارون او د هغه زامنو د
 دي په سر باندې خپل لاسونه ڪپسودل. (۱۵) موسيٰ دا حلال
 ڪڍڻ او ڇهه وينه پي واخستله او د خپلي گوتي سره پي د
 قربان گاه په بنڪرونو پوري و لگوله، د دي دپاره چي وقف پي
 ڪڙي. بيا هغه پاتي شوپي وينه د قربان گاه په بهخ ڪبني توي
 ڪڙي. نو دا پي وقف ڪڙي او د دي ڪفاره پي ادا ڪڙي. (۱۶)
 موسيٰ په کولمو پرته ٽوله وازگه، د ايئي بنه حصه، پستورگي
 سره د هغه وازگي چي ورباندې پرتي وي، دا هر ڇهه پي
 واخستل او په قربان گاه باندې پي وسوزول. (۱۷) خو هغه
 سخه، سره د څرمني، غوبني او د کولمو يورو او د خپمو نه
 بهر پي وسوزولو، هم هغه شان چي ڇنگه مالڪ خدائِ حُڪم
 ورڪڙي وو. (۱۸) بيا، موسيٰ د سوزبدونڪي نذراني دپاره گڍ
 راوستلو او هارون او د هغه زامنو خپل لاسونه د دي په سر
 ڪپسودل. (۱۹) موسيٰ دا حلال ڪڍڻ او د دي وينه پي د
 قربان گاه په څلورو وارو طرفونو باندې وشيندله. (۲۰-۲۱)
 هغه دا گڍ حصي حصي ڪڍڻ او د هغه دنني اندامونه او
 پٽونان پي په اوبو ووينڻل او سر، وازگه او نور ٽول پاتي
 شوي گڍ پي په قربان گاه باندې وسوزولو، هم هغه شان چي
 ڇنگه مالڪ خدائِ حُڪم ورڪڙي وو. دا سوزبدونڪي نذرانه
 يوه په اور تياربدونڪي نذرانه وه او د دي بويءَ په مالڪ خدائِ
 بنه و لگبدو. (۲۲) بيا موسيٰ دوهم گڍ راوستلو، کوم چي د
 امامانو د مقررولو دپاره وو او هارون او د هغه زامنو خپل

لاسونه د دې په سر کېښودل. (۲۳) موسى دا حلال کړو او څه
 وینه يې واخستله او د هارون د بنی غوږ په نرم ځای، د هغه
 د بنی لاس په غټه گوته او د هغه د بنی پښې په غټه گوته
 باندې يې ولگوله. (۲۴) بيا هغه د هارون زامن مخکېني
 راوستل او څه وینه يې د هغوئ د بنی غوږونو په نرمو
 ځايونو، د هغوئ د بنی لاسونو په غټو گوټو او د هغوئ د بنی
 پښو په غټو گوټو پورې ولگوله. بيا موسى هغه پاتې شوې وینه
 د قربانگاه په څلورو واړو طرفونو باندې وشيندله. (۲۵) هغه
 وازگه، لم، هغه ټوله وازگه چې په دننی اندامونو پرته وي، د
 اينې ښه حصه، پښتورگی سره د هغه وازگې چې ورباندې
 پرته وي او ښه پټون واخستلو. (۲۶) بيا هغه د پتيرې روتې د
 ټوکړی نه يوه روتې واخستله کومه چې مالک خدای ته وقف
 شوې وه، يوه غوږه روتې او يوه نری روتې راواخستله او د
 وازگې او د بنی پټون د پاسه يې کېښودله. (۲۷) هغه دا هر څه
 د هارون او د هغه د زامنو په لاسونو کېښې کېښودل، نو هغوئ
 دا د يوې خاص تحفي په توگه مالک خدای ته پېش کړل. (۲۸)
 موسى دا هر څه د هغوئ نه واخستل او په قربانگاه باندې
 يې، د سوزېدونکې نذرانې د پاسه، د مقررولو نذرانې په توگه
 وسوزول. دا په اور سوزېدونکې نذرانه وه او د دې بوی په
 مالک خدای ښه ولگېدو. (۲۹) بيا موسى هغه سینه واخستله
 او مالک خدای ته يې د يوې خاص تحفي په توگه پېش کړه.
 دا د موسى د مقررولو په گډ کېښې حصه وه. موسى هر څه
 هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای حکم ورکړی وو.
 (۳۰) موسى د سر غوږولو څه تېل او څه وینه د قربانگاه نه
 واخستله او په هارون او د هغه په زامنو او د هغوئ په جامو
 يې وشيندله. داسې هغه هغوئ او د هغوئ جامې مالک خدای

ته مخصوصي ڪرڻي. (۳۱) موسيٰ هارون او د هغه زامنو ته وفرمائيل، ”دا غوبنه د مالڪ خدائ د حضور خپمي خولي ته يوسئ، وڀ يشوي او د هغي روتي سره يي وخورئ كومه چي د مقررولو نذراني په ٽوڪري ڪبني ده، هم هغه شان چي څنگه مالڪ خدائ حڪم ڪري دے. (۳۲) كومه غوبنه يا روتي چي پاتي وي نو هغه وسوزوي. (۳۳) اووه ورخي به تاسو د خپمي د دروازي خولي نه نه خئي، چي ستاسو د مقررولو رسمونه پوره شوي نه وي. (۳۴) چي نن مونڊ ڇه وڪرل نو مالڪ خدائ مونڊ له د دي ڪولو حڪم راکري دے، چي ستاسو د گناه ڪفاره ادا ڪرو. (۳۵) تاسو به د مقدسي خپمي د دروازي په خوله ڪبني اووه شيپي او ورخي پاتي ڪبري، هغه ڪار به ڪوي د ڪوم چي مالڪ خدائ حڪم ڪري دے. ڪه تاسو داسي ونه ڪري نو مڙهه به شي. ڇڪه چي دا هغه ڇه دي د ڪوم چي مالڪ خدائ ما له حڪم راکري دے.“ (۳۶) نو هارون او د هغه زامنو هغه هر ڇه وڪرل لکه څنگه چي مالڪ خدائ د موسيٰ په ذريعه حڪم ورڪري وو.

حضرت هارون قرباني پيش ڪول

۹ (۱) د مقررولو د رسمونو نه پس په اتمه ورغ، هارون، د هغه زامن او د بني اسرائيلو مشران موسيٰ راوغوبستل. (۲) هغه هارون ته وفرمائيل، ”يو سخه او يو گد روان ڪره چي هيخ عيب په ڪبني نه وي او مالڪ خدائ ته يي پيش ڪره، سخه د گناه د نذراني ڍپاره دے او گد د سوزڊونڪي نذراني ڍپاره دے. (۳) بيا اسرائيلو ته ووايه چي د گناه د نذراني

دپاره يو چپلے، د يو كال سخے او د يو كال گډورے بوخی

چي هيخ عيب په کښي نه وی، دا به د سوزېدونکي نذراني

دپاره وی، (۴) او يو غويے او يو گډ به د سلامتي د نذراني

دپاره وی. هغوي به دا مالک خدائ ته قرباني کړي، د غلي

نذرانه به هم وی چي تېل ورسره گډ وی. هغوي به خامخا

داسي کوي خکه چي مالک خدائ به نن هغوي ته

خرگنديږي. (۵) هغوي هر خه د مقدسي خېمي مخي ته

راوړل چي څنگه موسي حکم کړي وو او د مالک خدائ د

عبادت دپاره ټول قوم هلته راغونډ شو. (۶) موسي وفرمائيل،

”مالک خدائ تاسو له حکم درکړي دے چي دا هر خه

وکړي، نو چي د هغه د حضور جلال تاسو ته ښکاره شي.“

(۷) بيا هغه هارون ته وفرمائيل، ”قربان گاه ته لاړ شه او د

گناه نذرانه او سوزېدونکي نذرانه پېش کړه چي ستا او د

خلقو دپاره کفار ه ادا شي. د خلقو دپاره نذرانه پېش کړه او د

هغوي دپاره کفار ه ادا کړه، هم هغه شان چي څنگه مالک

خدائ حکم کړي دے.“ (۸) هارون قربان گاه ته لاړو او د

خپل ځان دپاره يي يو سخے د گناه د نذراني په توگه حلال

کړو. (۹) د هغه زامنو وینه راوړه او هغه خپله گوته په دې

کښي ډوبه کړه، لږه يي د قربان گاه په ښکرو پورې ولگوه او

پاتي شوې وینه يي د قربان گاه په بېخ کښي توي کړه. (۱۰) بيا

هغه د گناه د نذراني نه واړگه، پښتورگي او د ايڼي ښه حصه

په قربان گاه باندې وسوزول، هم هغه شان چي څنگه مالک

خدائ موسي ته حکم ورکړي وو. (۱۱) خو هغه غوښه او

خرمن د کېمپ نه بهر وسوزوله. (۱۲) هغه ځناور يي حلال

کړو کوم چي د هغه د خپلي سوزېدونکي نذراني دپاره وو. د

هغه زامنو هغه له وینه راوړه، نو هغه د قربان گاه په څلورو

وارو طرفونو باندې وشيندله. (۱۳) بيا هغوي هغه له د
 سوزېدونکي نذراني يوه يوه حصه سره د سر ورکړه او هغه
 دا په قربان گاه باندې وسوزول. (۱۴) بيا هغه دننني اندامونه او
 پټونان ووينځل او په قربان گاه باندې يې د پاتي شوې
 سوزېدونکي نذراني دپاسه وسوزول. (۱۵) د هغې نه پس، هغه
 د خلقو نذراني پېش کړې. چېلې يې بوتلو کوم چې د خلقو د
 گناه دپاره پېش کولې شو، حلال او پېش يې کړو، هم هغه
 شان چې څنگه يې د خپلي گناه دپاره پېش کړې وو. (۱۶)
 هغه د سوزېدونکي نذراني دپاره ځناور هم راوستلو او د
 اصولو په مطابق يې پېش کړو. (۱۷) هغه د غلي نذرانه پېش
 کړه، هغه يو مويې اوږه واخستل او په قربان گاه باندې يې
 وسوزول. دا د هرې ورځې سوزېدونکي نذراني نه علاوه وه.
 (۱۸) هغه غويې او گډ د خلقو دپاره د سلامتې نذراني په توگه
 حلال کړل. د هغه زامنو هغه له وينه راوړه او هغه د قربان گاه
 په څلورو وارو طرفونو باندې واچوله. (۱۹) هارون د غويې او
 گډ د وازگې والا حصې واخستلې، (۲۰) د هغه ځناورو په
 سينو يې دپاسه کېښودلې او هر څه يې قربان گاه ته راوړل.
 هغه وازگه په قربان گاه باندې وسوزوله (۲۱) او هغه سيني او
 بنسې پټون يې مالک خدای ته د امامانو دپاره د خاص تحفي
 په توگه پېش کړې، څنگه چې موسی حکم کړې وو. (۲۲)
 چې کله هارون ټولې قرباني ختمې کړې، هغه خپل لاسونه د
 خلقو طرف ته اوږده کړل او د هغوي دپاره يې برکت
 وغوښتو او بيا راکوز شو. (۲۳) موسی او هارون د مالک
 خدای مقدسې خېمې ته دننه لاړل او چې راووتل، نو د خلقو
 دپاره يې برکت وغوښتو او د مالک خدای جلال ټولو خلقو
 ته څرگند شو. (۲۴) ناڅاپه مالک خدای اور راوړولو او دې

اور په قربان گاه باندې د وازگې والا حصې او سوزېدونکې نذرانه پوره وسوزوله. چې خلقو دا وليدل، نو هغوی ټولو چغې کړې او سجده يې وکړه.

د دوو امامانو وژلې کېدل

۱۰ ﴿١﴾ نو د هارون زامنو ندب او ابیهو، هر یو خپل

مجمر واخستلو او ژوندی سکاره یې په کبني واچول،

خوشبوئی یې ورباندې واچوله او دا یې مالک خدای ته پیش

کړل. خو دا اور خدای پاک ته قبول نه وو، ځکه چې مالک

خدای هغوی له د دې د پیش کولو حکم نه وو ورکړی. ﴿٢﴾

نو ناڅاپه مالک خدای اور راولېرلو او دې اور هلته د مالک

خدای په حضور کبني هغوی وسوزول او مړه شول. ﴿٣﴾ بیا

موسی هارون ته وفرمائیل، ”د مالک خدای مطلب دا وو کله

چې هغه وفرمائیل، هر څوک چې زما خدمت کوی هغوی دې

خامخا زما د پاکوالی عزت کوی، زه به خپلو خلقو ته خپل

جلال څرگند کړم.“ خو هارون غلې پاتې شو. ﴿٤﴾ موسی

میسائیل او الصفن، د عزی اېل زامن راوغوښتل، عزی اېل د

هارون تره وو او موسی هغوی ته وفرمائیل، ”دلته راشی او د

خپل تره د زامنو مړی د مقدسې خېمې نه یوسی او د کېمپ

نه بهر یې کېږدئ.“ ﴿٥﴾ نو هغوی راغلل او مړی یې د جامو

نه ونيول او د خېمو نه بهر یې یوړل، هم هغه شان چې څنگه

موسی حکم ورکړی وو. ﴿٦﴾ بیا موسی هارون او د هغه

زامنو الی عزرا او اتمر ته وفرمائیل، ”خپل وېښته بیر مه ساتئ

او نه چې خپلې جامې وشلوی چې ښکاره کړی چې په غم

غمڙن يئ. ڪه تاسو داسي وڪڙل، نو مڙهه به شيء. او مالڪ
 خدائ به ٽول قوم ته په قهر شي. خو نورو بني اسرائيلو ته
 اجازت دے چي په دې غم غمڙن شي كوم مرگ چي د مالڪ
 خدائ د اور په وجه شوے دے. (۷) د مقدسي خبمي د
 دروازې د خولي نه مهه خئي گني مڙهه به شيء، حڪه چي تاسو د
 مالڪ خدائ په تپلو غور ڪرے شوي يئ. ”نو هغوي هم هغه
 شان وڪڙل چي خنگه موسي فرمائيلى وؤ.

د امامانو دپاره اصول

(۸) نو مالڪ خدائ هارون ته وفرمائيل، (۹) ”د ميوي يا د
 شرابو خبيلو نه پس ته او ستا زامن زما د حضور مقدسي
 خبمي ته مهه رائيء، ڪه تاسو داسي وڪڙل، نو مڙهه به شيء. دا
 قانون د هميشه دپاره دے چي ستاسو ٽول اولاد به پرې عمل
 ڪوي. (۱۰) تاسو خامخا د هغه خيزونو په مينخ ڪبني فرق
 ڪوي خه چي د خدائ پاڪ دي يا خه چي د عام استعمال
 دپاره دي او د هغه خيزونو په مينخ ڪبني چي كوم پاڪ دي
 او كوم ناپاڪ دي. (۱۱) تاسو بني اسرائيلو ته هغه ٽول قانون
 وبنائي كوم چي ما د موسي په ذريعه درڪرے دے. (۱۲)
 موسي هارون او د هغه دوه پاتي شوو زامنو، الي عزرا او اتمر
 ته وفرمائيل، ”د غلي هغه نذرانه واخلئ ڪومه چي مالڪ
 خدائ ته په اور سوزبدونڪي نذراني نه پاتي شوې ده، پتيره
 روتي د دې سره پخه ڪري او د قربانگاه په خوا ڪبني پي
 وخورئ، حڪه چي دا نذرانه دپره مقدسه ده. (۱۳) دا په
 مقدس خائي ڪبني وخورئ، دا مالڪ خدائ ته په اور
 سوزبدونڪي نذرانه ڪبني ستا او ستا د زامنو حصه ده. دا

هغه څه دی چې مالک خدای ما ته حکم کړی دی. (۱۴) خو تاسو او ستاسو خاندان هغه سینه او پټون خوړلې شئ کوم چې د امامانو دپاره مالک خدای ته د خاص تحفی او خاص برخې په توګه پیش کیری. دا تاسو په یو پاک ځای کښې خوړلې شئ. دا نذرانې تاسو او ستاسو بچو له د بنی اسرائیلو د سلامتی د نذرانو د برخې نه درکړې شوې دی چې ستاسو شی. (۱۵) هغه پټون او سینه به په هغه وخت راوړې شی چې کله وازګه په اور سوزېدونکې نذرانې په توګه مالک خدای ته پیش کیری. دا برخې به همېشه دپاره ستاسو او ستاسو د بچو وی، هم هغه شان چې څنګه مالک خدای حکم کړی دی.

(۱۶) موسی د ګناه نذرانې د چپلی په حقله تپوس وکړو او خبر شو چې هغه خو سوزولې شوې دی. په دې باندې هغه الی عزرا او اتمر ته په قهر شو او پوښتنه یې وکړه چې، (۱۷) ”د ګناه نذرانه تاسو په مقدس ځای کښې ولې ونه خوړله؟ دا ډېره مقدسه ده او دا مالک خدای تاسو له د دې دپاره درکړې ده چې د کفارې ادا کولو په ذریعه د مالک خدای په نظر کښې د قوم ګناهونه لرې شی. (۱۸) چې د دې وینه مقدسې خېمې ته وړلې شوې نه وې، نو تاسو له په کار وړو چې هغه قربانی مو هلته خوړلې، چې څنګه ما حکم درکړی وو.“ (۱۹) هارون په جواب کښې وفرمائیل، ”که ما د ګناه نذرانه خوړلې وې، نو مالک خدای به قبوله کړې وې څه؟ خلقو نن په خپله د ګناه نذرانه مالک خدای ته پیش کړه او هغوی خپله سوزېدونکې نذرانه هم راوړه، خو بیا هم دا مصیبتونه ما ته راپېښ شول.“ (۲۰) چې کله موسی دا واورېدل، نو د هغه تسلی وشوه.

حلال او حرام خُناور

۱۱ (۱) مالک خُدای موسیٰ او هارون ته دا اصول

و بنودل (۲) کوم چې د بنی اسرائیلو دپاره وُو. تاسو په زمکه

گرځېدونکې هر هغه خُناور خوړلې شئ (۳) چې د هغې د

پښو سومونه په مینځ بېل وی او بیا بیا شخوند وهی، (۴) - (۶)

خو تاسو دا خُناور مۀ خوړئ، یعنې اوبښ، خُنګلی سوه، یا

عامه سوه. دا به ناپاک ګڼلې شی، دا بیا بیا شخوند وهی،

خو د دې سومونه یې په مینځ بېل نه دی. (۷) خنزیر مۀ

خوړئ. دا به خامخا ناپاک ګڼلې شی، د دې د پښو نوکونه په

مینځ بېل وی، خو بیا بیا شخوند نه وهی. (۸) دا خُناور مۀ

خوړئ یا چې مړۀ وی نو لاس به هم نه وروړئ، دا ناپاک دی.

(۹) تاسو هغه هر قسم کبان خوړلې شئ کوم چې وزر او په

خرمن پتری لری، (۱۰) خو داسې د اوبو بل هر یو څیز چې

وزر او په خرمن پتری نه لری هغه نه شی خوړلې. (۱۱)

داسې څیزونه به ستاسو دپاره حرام وی. تاسو به هیڅکله هم

د دې غوښه نه خوړئ یا کۀ مړۀ وی نو لاس به هم نه وروړئ.

(۱۲) تاسو هر هغه څیز مۀ خوړئ کوم چې په اوبو کښې

اوسېږی او وزر او په خرمن پتری نه لری. (۱۳) - (۱۹) دا هغه

مارغان دی چې تاسو به ترې نه کرکه کوئ چې تاسو یې ونۀ

خوړئ ځکه چې دا حرام دی، شاهین، ګونګا، باز، شهباز،

بابشه، ګنجی، کارغۀ، شترمرغ، ایلی، زانې، پینگ، ماهی خور

مارغۀ، سمندری بطحه، ملاچرچک یا ښاپېرک. (۲۰)

الوتونکی حشرات ناپاک دی، تاسو د دې نه کرکه وکړئ،

(۲۱) خو بغېر د هغې نه چې په پښو ګرځی او ټوپونه وهی. (۲۲)

تاسو کېږی، د قحطی ملخان او نور ملخان خوړلې شئ.

۲۳) خو نور ٽول واپر۽ ڇيزونه چي وزر لري او په زمڪه باندې

په پښو گرځي دا به ستاسو دپاره حرام وي. (۲۴) - (۲۸) دا

ځناور ستاسو دپاره ناپاک دي، هر څوک چي دې مرو

ځناورو ته لاس وروړي نو هغه به تر ماښامه پورې ناپاک وي

يعني ٽول نوکونه لرونکي ځناور، خو د هغې نه بغير چي

نوکونه يې په مينځ بېل وي او بيا بيا شخوند وهي، او ٽول

څلور پښي لرونکي ځناور چي پنجې لري. چي دا ځناور مړه

وي او هر څوک ورله لاس وروړي يا يې يوسي، نو هغه به

خامخا خپلي جامې وينځي، خو هغه به بيا هم تر ماښامه

پورې ناپاک وي. (۲۹) - (۳۰) رنده مږه، عامه مږه، منبرکان او

سمسپره، کربورې او هر قسم چرمبڼکي به خامخا ناپاک

گڼلې شي. (۳۱) دا ستاسو دپاره ناپاک دي. چي دا مړه وي

او هر څوک چي لاس وروړي نو هغه به تر ماښامه پورې

ناپاک وي. (۳۲) او يا که دا مړه وي او په څه څيز باندې

وغورزېږي، نو هغه به ناپاک وي. هغه څيز که د لرگي نه

جوړ وي، کپره، څرمن، يا بوجي وي، که هر څيز دپاره هم

استعمالېږي. هغه څيز به په اوبو کښي غوپه کړې شي، خو

دا به بيا هم تر ماښامه پورې ناپاک وي. (۳۳) که دا مړه شوي

ځناور د خاورو په لوبښي کښي وغورزېږي، په هغې کښي چي

هر څه وي نو هغه به ناپاک وي، نو تاسو هغه لوبښي مات

کړئ. (۳۴) هر هغه خوراک کوم چي په عامه توگه خوړلې

شي، خو که په دې خوراک باندې د هغه لوبښي نه اوبه توي

کړې شوې وي، نو هغه خوراک به ناپاک وي او په داسې

لوبښي کښي چي د څښلو څه هم وي نو هغه به ناپاک وي.

(۳۵) که دا مړه شوي ځناور په هر څه باندې راوغورزېږي نو

هغه به ناپاک وي، که هغه د خټي نغږې وي يا د پخلي

لوڻسے وی نو ماتولے به شی، (۲۶) خو چینه یا ڊیگی به پاڪه
 وی، خو ڪه بل هر ڇوک دې مڙو ڇناورو له لاس وروپری نو
 هغه به ناپاک وی. (۲۷) ڪه دا په هغه تخم باندې و غورزیری
 کوم چي ڪرلے کیری، نو تخم به پاک وی. (۲۸) خو ڪه تخم
 په اوبو کڻي پستولے شی او دا قسم مڙ ڇناور ورباندې
 راوغورزیری، نو تخم به ناپاک وی. (۲۹) ڪه يو حلال ڇناور
 مڙ شی، ڪه هر ڇوک ورله لاس وروپری نو هغه به تر ماڻسامه
 پورې ناپاک وی. (۳۰) ڪه هر ڇوک د دې ڇناور ڇه غوڻه
 و خوری، نو هغه به خامخا خپلي جامي وينخي، خو هغه به بيا
 هم تر ماڻسامه پورې ناپاک وی، هر ڇوک چي دا مڙه ڇناور
 يوسي نو هغه به خامخا خپلي جامي ووينخي، خو هغه به بيا
 هم تر ماڻسامه پورې ناپاک وی. (۳۱) تاسو هغه ٽول ڇناور مه
 خوري کوم چي په زمڪه باندې ڪرڻي، (۳۲) لکه چي په خپته
 باندې، يا په څلورو پڻو باندې او يا په ڊيرو پڻو ڪرڻي. (۳۳)
 د دې په خوڙو باندې خپل ڇانونه مه ناپاڪه ڪوي. (۳۴) زه
 مالڪ خدائ ستاسو خدائ پاک یم او تاسو خپل ڇانونه پاک
 او مقدس ساتي، ڪه چي زه مقدس یم. (۳۵) زه مالڪ خدائ
 یم چا چي تاسو د مصر ملڪ نه راوويستلي چي زه ستاسو
 خدائ پاک یم، تاسو خامخا مقدس اوسي، ڪه چي زه
 مقدس یم. (۳۶) نو دا د ڇناورو او مارغانو په حقله قانون
 دے، د هغه هر ڙوندي ڇيز په حقله چي په اوبو کڻي
 اوسيري او چي په زمڪه ڪرڻي. (۳۷) چي تاسو د پاک او
 ناپاک او د حلال او حرام په مينخ کڻي فرق وڪري.

د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د بشې پاکوالې

۱۲

۱) بيا مالک خدای موسیٰ ته دا اصول وښودل (۲)

کوم چې د بنی اسرائیلو دپاره دی. د یو زوی پېدا کېدو نه پس
بشې تر اووه ورځو پورې ناپاکه وی، هم هغه شان چې څنگه
د میاشتنۍ بیماری په دوران کېږي ناپاکه وی. (۳) په اتمه

ورځ به ماشوم سنت کړې شی. (۴) نو بشې دې درې

دېرش ورځې نور هم انتظار کوی، ترڅو چې هغه پاکه شی. نو
په دې دوران کېږي به هغه هیڅ پاک څیز له لاس نه وروړی او

نه به مقدسې خېمې ته ورننوځي چې تر څو پورې هغه پاکه

شوې نه وی. (۵) د یوې لور پېدا کېدو نه پس بشې تر

څوارلسو ورځو پورې هم هغه شان ناپاکه وی، چې څنگه د

میاشتنۍ بیماری په دوران کېږي ناپاکه وی. او د پوره پاکېدو

دپاره به هغه شپږ شپېته ورځې نور هم انتظار کوی. (۶) چې

کله د هغې د ناپاکوالي وخت ختم شی نو هغه پاکه شی، که د

هغې زوی یا لور پېدا شوې وی، نو هغه به امام ته د مالک

خدای د حضور مقدسې خېمې خولې ته د یو کال گډوډرې د

سوزېدونکې نذرانې دپاره او یوه کونتره یا یوه گوگوشته د

گناه د نذرانې دپاره راوړی. (۷) امام به د هغې نذرانه مالک

خدای ته پیش کړی او د هغې د ناپاکۍ د لرې کولو دپاره به

کفار ه ادا کړی او د وینې د بهېدو نه به هغه پاکه شی. دا هغه

اصول دی چې یوه بشې به یې د هلک یا د جینۍ د پېدا کېدو

نه پس ضرور کوی. (۸) که هغه بشې یو گډوډرې نه شی

اخستلې، نو هغه به یوه د کړکړو جوړه یا د کونتره دوه

بجی راوړی، یوه به د سوزېدونکې نذرانې دپاره وی او بله د

گناه د نذرانې دپاره وی او امام به د هغې د ناپاکۍ لرې کولو

دپاره کفاره ادا کړې او هغه به پاکه شی.

د څرمنې د بیماری په حقله قانون

- ۱۳ (۱) بیا مالک خدای موسی او هارون ته دا اصول وبنودل. (۲) که د چا په څرمن زخم وی یا پرسوب یا دانه وی چې د دې دایره وی چې د دې نه به لکه د جذام بیماری جوړه شی، نو هغه به د هارون د خاندان امام ته راوستلې شی. (۳) امام به زخم وگوری او که په دې کبني وپښته سپین شوی وی او زخم د گبرچاپیره څرمنې نه پوب ښکارېدو، نو دا د جذام بیماری ده او امام به اعلان وکړی چې دا کس ناپاکه دے. (۴) خو که زخم سپین وی او د گبرچاپیره څرمنې نه پوب نه ښکاری او وپښته هم سپین شوی نه وی، نو امام به هغه د اووه ورځو دپاره د نورو نه جدا وساتی. (۵) امام به په اوومه ورځ هغه بیا وگوری او که د هغه په خیال کبني زخم هم هغه شان ښکاری او خور شوی نه وی، نو هغه به یې د نورو اووه ورځو دپاره جدا وساتی. (۶) امام به په اوومه ورځ هغه بیا وگوری او که زخم اوچ شوی وی او خور شوی نه وی، نو هغه به اعلان وکړی چې دا کس پاک دے، دا بس صرف زخم دے. نو هغه کس دې خپلې جامې وویښی او هغه به پاک شی. (۷) خو که د امام د کتلو نه پس زخم خورپړی او امام اعلان کړی وی چې دا پاک دے نو هغه به خامخا د امام په مخکبني بیا حاضرپړی. (۸) امام به هغه بیا وگوری او که دا خور شوی وی، نو امام به اعلان وکړی چې هغه ناپاک دے، دا د جذام

بیماری ده. ۹) کۀ د چا د جذام بیماری وی، نو امام له به راوستلے شی، ۱۰) امام به دے وگوری. کۀ د هغه په خرمن زخم سپین وی کوم چې وېښته سپینوی او د پیپ نه پک وی، ۱۱) دا د جذام یوه بیماری ده چې د پېر وخت نه ده. امام به اعلان وکړی چې دا ناپاک دے، د هغه د نورو نه د جدا کولو ضرورت نشته، ځکه چې هغه په ښکاره ناپاکه دے. ۱۲) کۀ د جذام بیماری خورپړی او هغه کس یې د سر نه تر پښو پورې پټ کړے وی، کوم ځایونه چې امام ته ښکاری، ۱۳) نو امام به هغه بیا وگوری. کۀ هغه ته پته ولگی چې دا بیماری د هغه د ټول وجود نه ختمه شوې ده، نو هغه به اعلان وکړی چې دا پاک دے. کۀ دې بیماری سره د هغه ټول وجود سپین شوے وی، نو هغه پاک دے. ۱۴) خو چې د کوم وخت نه کولاو زخم ښکاره شی، نو هغه به ناپاک وی. ۱۵) کله چې امام دا کولاو زخم وگوری، نو هغه به اعلان وکړی چې دا ناپاک دے. د کولاو زخم مطلب دا دے چې دا د جذام بیماری ده او هغه کس ناپاک دے. ۱۶) خو چې کله زخم روغ شی او بیا سپین شی، نو هغه کس به امام له لار شی، ۱۷) هغه به یې بیا وگوری. کۀ زخم سپین شوے وی، نو هغه پاک دے او امام به اعلان وکړی چې دا پاک دے. ۱۸) کۀ په یو کس دانه وی چې روغه شوی وی ۱۹) او کۀ د دې نه پس پرسوب یا سور بخن یا سپین بخن داغ راښکاره شی چرته چې دانه وه، نو هغه به دا امام ته وښائی. ۲۰) امام به هغه وگوری او کۀ دانه د گېرچاپېره خرمنې نه پویه ښکاری او وېښته په کښې سپین شوی وی، نو هغه به اعلان وکړی چې دا ناپاکه دے. دا د جذام بیماری ده چې په دانه کښې شروع شوې ده. ۲۱) خو کۀ امام دا وگوری او پته ورته

ولگی چې په دې کبني وېښته سپين شوی نه دی او دا د گېرچاپېره څرمنې نه پُوبه نه وی، خو چې دا اوچه شوې وی، نو امام به هغه اووه ورځې د نورو نه جدا کړی. (۲۲) که داغ خور شی، نو امام به اعلان وکړی چې هغه ناپاکه دے، دا د بيماری يوه نښه ده. (۲۳) خو که دا په خپل ځای کبني ايسار شی او خور نه شی، نو دا د دانې نه پاتې شوې نښه ده او امام به اعلان وکړی چې دا کس پاک دے. (۲۴) که يو کس سوزېدلے وی، که دا کچه غوښه سپينه يا سره بخنه سپينه شی، (۲۵) امام به هغه وگوری. که په دانه کبني وېښته سپين شوی وی او دا د گېرچاپېره څرمنې نه پُوبه ښکاري، دا د جذام بيماری ده چې د سوزېدو په وجه شروع شوې ده او امام به اعلان وکړی چې دا ناپاک دے. (۲۶) خو که په دې کبني وېښته سپين شوی نه وی او د گېرچاپېره څرمنې نه پُوبه نه وی، خو چې اوچه شوې وی، نو امام به هغه تر اووه ورځو پورې د نورو نه جدا کړی. (۲۷) امام به هغه په اوومه ورځ بيا وگوری او که دا خورېږی، نو دا د جذام بيماری ده او امام به اعلان وکړی چې دا ناپاک دے. (۲۸) خو که داغ په خپل ځای ايسار شی او خور نه شی او اوچ شی، نو دا د جذام بيماری نه ده. امام به اعلان وکړی چې دا پاک دے، ځکه چې داسې تش د سوزېدلی ځای نښه وی. (۲۹) کله چې د يو سړی يا ښځې په سر يا زنه باندې زخم وی، (۳۰) امام به دا وگوری. که چېرې د گېرچاپېره څرمنې نه پُوب ښکاري او وېښته په کبني زېږ بخن او نری ښکاري، نو دا د جذام بيماری ده او هغه به اعلان وکړی چې دا کس ناپاک دے. (۳۱) که چېرې امام هغه وگوری، که زخم د گېرچاپېره څرمنې نه پُوب نه ښکاري، خو تر اوسه پورې په کبني تور وېښته نه

۳۲) وی نو هغه به دا د اووه ورځو دپاره د نورو نه جدا کړی.
 امام به په اوومه ورځ هغه زخم بیا وگوری او که دا خور
 شوې نه وی او په دې کبني زېر بخن وېښته نه وی او د
 گېرچاپېره څرمني نه پوب نه ښکاري، ۳۳) نو هغه کس به د
 زخم د ځای نه بغير نور سر کل کړی. امام به يې بیا د نورو
 اووه ورځو دپاره جدا کړی. ۳۴) په اوومه ورځ به بیا امام
 هغه زخم وگوری او که دا خور شوې نه وی او د گېرچاپېره
 څرمني نه پوب نه ښکاري، نو هغه به اعلان وکړی چې دا
 پاک دی. هغه کس به خپلې جامې ووينځي او هغه به پاک
 شی. ۳۵) خو چې کله هغه اعلان وکړی چې دا پاک دی او
 د هغې نه پس زخم خور شی، ۳۶) امام به هغه بیا وگوری.
 که زخم خور شوې وی، نو هغه ته ضرورت نشته چې زېر
 بخن وېښته وگوری، هغه کس ښکاره ناپاک دی. ۳۷) خو
 که د امام په خیال کبني زخم خور شوې نه وی او تور
 وېښته په کبني شوی وی، نو زخم روغ شوې دی او امام به
 اعلان وکړی چې هغه پاک دی. ۳۸) چې کله د یو سړی یا
 ښځې په څرمن سپینې دانې وی، ۳۹) امام به هغه کس
 وگوری. که داغونه اوچ او سپین وی، نو دا بس صرف یوه
 گرمکه ده چې په څرمن باندې راختلې ده، هغه کس پاک
 دی. ۴۰)-۴۱) که د یو سړی مخکښې یا وروستنی د سر
 وېښته غورزېدلی وی، نو د دې په وجه هغه نه ناپاکه کیږي.
 ۴۲) خو چې کوم ځای گنجه وی که په هغې باندې سپین یا
 سور بخن سپین زخم ښکاره شی، نو دا د جذام بیماری ده.
 ۴۳) امام به هغه وگوری او که زخم سور بخن سپین وی،
 ۴۴) نو امام به اعلان وکړی چې هغه ناپاک دی، ځکه چې د
 هغه په سر باندې د جذام بیماری ده. ۴۵) د کوم کس چې د

جذام بیماری وی نو هغه به خامخا شلېدلې جامې اغوندی، خپل وېبسته به بېر پرېږدی، خولۀ او پوزه دې پټه کړی او چغې دې وهی، ”زه ناپاک یم، زه ناپاک یم.“ (۴۶) چې تر کومې پورې د هغه دا بیماری وی نو هغه به ناپاک وی او هغه به د خېمو نه بهر، د نورو نه لرې اوسېږی.

په جامو او خرمن کېښې د ناپاکۍ قانون

(۴۷) - (۴۸) چې کله په کپړو د وروستوالی پشم ولگی، که هغه د وړی یا د کتان وی یا که په خرمن باندې وی یا په داسې څۀ څیز باندې هم وی چې د خرمنې نه جوړ وی، (۴۹) که دا پشم شین بخن یا سور بخن وی، دا یو خورېدونکې پشم دے او دا به خامخا امام ته بنودلے شی. (۵۰) امام به یې وگوری او هغه څیز به تر اووۀ ورځو پورې جدا کېږدی. (۵۱) هغه به دا په اوومه ورځ بیا وگوری او که پشم پرې خور شوے وی، نو هغه څیز ناپاک دے. (۵۲) امام به دا وسوزوی، ځکه چې دا یو خورېدونکې پشم دے کوم چې به خامخا په اور ختمولے شی. (۵۳) خو، که هغه دا وگوری او امام ته پټه ولگی چې پشم په هغه څیز باندې خور شوے نه دے، (۵۴) هغه به حکم وکړی چې دا دې ووينځلے شی او د نورو اووۀ ورځو دپاره دې جدا وساتی. (۵۵) بیا به هغه دا وگوری او که پشم خپل رنگ نه وی بدل کړے او خور شوے هم نه وی، دا بیا هم ناپاک دے، خرابتیا که د دې مخې ته وی یا شا ته وی تاسو هغه څیز وسوزوئ. (۵۶) خو چې بیا یې وگوری، چې پشم اوچ شوے وی، نو هغه دې د هغه کپړې یا خرمنې نه خرابه شوې حصه وشلوی. (۵۷) که پشم بیا راڅرگند شی او

خوری، نو د دې مالک به دا څیز وسوزوی. (۵۸) کۀ هغه دا څیز ووينځی او داغونه ورک شی، هغه به دا بیا ووينځی او دا به پاک شی. (۵۹) نو دا قانون په کپړه د پشم په حقله دے، کۀ هغه پشم په وړی یا په لته وی، یا د لتي یا د وړی په کپړه وی، یا د څرمنې جوړ شوی څیز باندې وی، نو د دې په بنیاد به فېصله کولے شی چې دا پاک دی او کۀ ناپاک دی.

د څرمنې د بيمارو نه پس پاکوالے

۱۴ (۱) بیا مالک خدای موسیٰ ته وفرمائیل (۲) دا اصول د هغه کس د پاکوالی دپاره دی چې د جذام د بيماری نه روغ شوے وی. چې په کومه ورځ اعلان وشي چې هغه پاک دے، نو هغه به امام له بوتلے شی، (۳) او امام به هغه د خېمو نه بهر بوځی او وبه يې گوری. کۀ هغه کس روغ شوے وی، (۴) نو امام به حکم وکړی چې دوه حلال مارغان دې د ديار د لرگی د يوې ټکړې سره، يو د تک سور تار او د وېلنی بوتی سره راوړلے شی. (۵) بیا به امام حکم وکړی چې يو مارغۀ دې د خاورې لوبنی دپاسه حلال کړے شی چې د چينې تازه اوبۀ په کبني وی. (۶) هغه به ژوندے مارغۀ د ديار د لرگی، د تک سور تار او د وېلنی سره، د هغۀ مارغۀ په وينه کبني ډوب کړی کوم چې حلال شوے وی. (۷) هغه به اووۀ ځله هغه وينه په هغه سړی باندې وشيندی کوم چې د جذام د بيماری نه پاکولے شی او بیا به هغه اعلان وکړی چې دا کس پاک دے. هغه به ژوندے مارغۀ آزاد کړی چې په هوا کبني والوځی. (۸) هغه کس به خپلې جامې ووينځی، ټول وپښتۀ به کل کړی او غسل به وکړی، نو

پاک به شی. بیا هغه خېمو ته تلې شی، خو هغه به اووه

ورځې د خپلې خېمې نه بهر اوسېږي. (۹) په اوومه ورځ به

هغه بیا خپل سر، ږیره، وروځې او د بدن نور ټول وپېښته کل

کړی، هغه به خپلې جامې ووينځی او غسل به وکړی، نو هغه

به پاک شی. (۱۰) په اتمه ورځ به هغه دوه گډوډی او یوه

گډوډی چې د یو کال وی او هیڅ عیب په کېنې نه وی، درې

کلو اوږه چې د زیتونو تېل ورسره گډ وی او د لیتر درېمه

حصه د زیتونو تېل دې راوړی. (۱۱) امام به هغه کس او دا

نذرانې د مالک خدای د حضور مقدسې خېمې د دروازې

خولې ته یوسی. (۱۲) بیا به امام یو گډوډی او د تېلو د لیتر

درېمه حصه یوسی او دا به د گناه د تاوان د نذرانې په توگه

پېش کړی. هغه به دا د امام دپاره مالک خدای ته د خاص

نذرانې په توگه پېش کړی. (۱۳) هغه به گډوډی په هغه مقدس

ځای کېنې حلال کړی چرته چې د گناه نذرانې او د

سوزېدونکې نذرانې دپاره ځناور حلالولې شی. دا ځکه چې د

گناه د تاوان نذرانه، د گناه د نذرانې په شان د امام ده او پېره

مقدسه ده. (۱۴) امام به د گډوډی لږه وینه واخلي او د هغه

کس د بنی غوږ په نرم ځای پورې، د هغه د بنی لاس په غټې

گوټې پورې او د هغه د بنی پښې په غټې گوټې پورې دې

ولگوی د کوم کس چې اعلان کېږي چې دا پاک دے. (۱۵)

امام به د زیتونو لږ تېل واخلي او د خپل کس لاس په تلی

کېنې به یې واچوی، (۱۶) د خپل بنی لاس گوته به په دې

کېنې ډوبه کړی او لږ به هلته د مالک خدای په حضور کېنې

اووه ځله وشیندی. (۱۷) هغه به څه تېل چې د هغه د لاس په

تلی کېنې دی او څه د گډوډی وینه واخلي او د هغه کس د

بنی غوږ په نرم ځای پورې، د هغه د بنی لاس په غټې گوټې

پورې او د هغه د بنۍ پښې په غټې ګوتې پورې ولګوی چې د
 کوم کس اعلان کېږي چې دا پاک دے. (۱۸) د هغه د لاس په
 تلی کېښي چې کوم پاتې شوی تېل دی هغه به د دې کس په
 سر باندې ولګوی. نو د هغه د پاکوالي کفار به ادا کړي. (۱۹)
 بیا به امام د گناه نذرانه پېش کړي او د پاکوالي کفار به ادا
 کړي. د هغې نه پس، هغه به د سوزېدونکې نذرانې دپاره
 ځناور حلال کړي (۲۰) او دا به د غلې نذرانې سره په
 قربانگاه باندې پېش کړي. نو امام به د پاکوالي کفار ادا
 کړي او هغه کس به پاک شي. (۲۱) که هغه غریب وی او نور
 څه نه شي اخستلې، نو د هغه د پاکوالي د کفارې ادا کولو
 دپاره دې هغه یو ګڼورے د گناه د تاوان د نذرانې په توګه
 پېش کړي، دا به مالک خدای ته د امام دپاره یوه خاص
 تحفه وی. هغه به صرف یو کلو اوږه چې د زیتونو تېل ورسره
 ګډ وی، دا د غلې د نذرانې دپاره او د لیټر درېمه حصه د
 زیتونو تېل راوړي. (۲۲) هغه به دوه ګوګوشتکې یا دوه
 کونترې هم راوړي، یوه د گناه نذرانې دپاره او یوه به د
 سوزېدونکې نذرانې دپاره وی. (۲۳) د هغه د پاکوالي په اتمه
 ورځ به هغه دا د مقدسې خېمې د دروازې په خوله کېښي
 امامانو له راوړي. (۲۴) امام به ګڼورے او د زیتونو تېل
 واخلي او مالک خدای ته به یې د یوې خاص تحفې په توګه د
 امام دپاره پېش کړي. (۲۵) هغه به ګڼورے حلال کړي او د
 دې څه وینه به واخلي او د هغه کس د بنۍ غوړ په نرم ځای
 پورې، د بنۍ لاس په غټې ګوتې پورې او د هغه د بنۍ پښې په
 غټې ګوتې پورې ولګوی. (۲۶) امام به لږ تېل د خپل کس لاس
 په تلی کېښي واچوی (۲۷) او د خپل بنۍ لاس د یوې ګوتې
 سره به څه تېل د مالک خدای په حضور کېښي اووه ځله

وشيندى. (۲۸) هغه به خه تېل هم په هغه خايونو پورې ولگوي چې څنگه يې وينه لگولې وه، د هغه د بنې غوړ په نرم خائ پورې، د هغه د بنې لاس په غټې گوتې پورې، او د هغه د بنې پښې په غټې گوتې پورې. (۲۹) د هغه په تلي کښې چې کوم پاتې شوي تېل دي هغه دې د هغه کس په سر واچوي او داسې به د پاکوالي کفاره ادا کړي. (۳۰) بيا به هغه يوه گوگوشته يا کونتره پېش کړي، (۳۱) دا به د گناه د نذرانې په توگه او هغه بله د غلې د نذرانې سره، د سوزېدونکې نذرانې په توگه پېش کړي. نو امام به د مالک خدائ په حضور کښې د هغه کس د پاکوالي کفاره ادا کړي. (۳۲) دا قانون د هغه چا دپاره دے چې د جذام بيماري لري خو د خپل پاکوالي دپاره عامې نذرانې نه شي اخستلې.

په کورونو کښې د وروستوالي پشم

(۳۳) بيا مالک خدائ موسي او هارون ته وفرمائيل (۳۴) - (۳۵) او د هغه کورونو په حقله دا اصول يې ورته وښودل چې خورېدونکي پشم په حقله وي. (دا اصول د بنې اسرائيلو دپاره ؤو چې کله هغوي د کنعان ملک ته ننوتلي وي نو د هغې نه پس به پرې عمل کېدلې، کوم ملک چې مالک خدائ هغوي له ورکولو چې خپل يې شي.) که چا ته پته ولگي چې مالک خدائ د هغه په کور پشم راوستي دے، نو هغه به خامخا ځي او د دې په حقله به امام ته وائي. (۳۶) نو چې کله امام پشم ليدلو له هلته ورځي نو هغه به حکم وکړي چې هر څه دې د هغه کور نه بهر وويستلې شي، هسې نه چې د هغه کور ټول سامان ناپاکه اعلان کړي شي. نو د دې نه وروسته دې امام

کور ته ورشی (۳۷) او پشم به وگوری. کة په دې کبني شين
 بخن يا سور بخن داغونه وی چې دېوال خرابوی، (۳۸) امام به
 د هغه کور نه لار شی او اووه ورځې به يې بند وساتي. (۳۹) په
 اوومه ورځ به هغه واپس راشی او بيا به يې وگوری. کة پشم
 خور شوې وی، (۴۰) هغه به حکم وکړی چې هغه کانی دې
 لرې کړې شی چې په کومو باندې پشم بنکاري او د بنار نه
 بهر په يو ناپاک ځای کبني دې وغورزولې شی. (۴۱) بيا دې
 هغه دننه ټول دېوالونه و تراشی او هغه راغورزېدلې خاوره دې
 د بنار نه بهر يو ناپاک ځای ته يوړې شی. (۴۲) چې کوم
 کانی لرې کړې شوی وی نو د هغې په ځای دې نور
 استعمال کړې شی او دېوالونه دې په نوې خټه باندې لېو
 کړې شی. (۴۳) د کانیو د لرې کولو او دېوالونو د تراشلو او
 لېولو نه پس کة بيا په هغه کور کبني پشم رابنکاره شی، (۴۴)
 نو امام به لار شی او وبه يې گوری. کة پشم خور شوې وی،
 نو کور ناپاک دې. (۴۵) هغه کور دې خامخا وران کړې شی
 او د دې کانی، لرگی او د دې ټولې خاورې دې د بنار نه بهر
 يو ناپاک ځای ته يوړې شی. (۴۶) هر څوک چې هغه کور ته
 دننه لار شی کله چې هغه تاله وی نو هغه به تر ماښامه پورې
 ناپاک وی. (۴۷) هر څوک چې په دې کور کبني څملي يا په
 کبني خوراک وکړی نو خامخا به خپلې جامې وينځي. (۴۸)
 کة کله امام د دې کتلو له راشی او د کور د بيا لېولو نه پس
 پشم راڅرگند شوې نه وی، نو هغه به اعلان وکړی چې کور
 پاک دې، ځکه چې پشم ورک شوې دې. (۴۹) د کور د
 پاکولو دپاره، هغه به دوه مارغان، د ديار لرگي، يو تک سور
 تار او د وېلني يوه څانگه واخلي. (۵۰) هغه به يو مارغه د
 خټې يو لوبښي دپاسه حلال کړی چې د چينې تازه اوبه په

کبني وی. (٥١) بيا به هغه د ديار لرگي، د وپلي خانگه، تک سور تار او هغه ژوندی مارغه واخلی او دا به د هغه حلال شوی مارغه په وینه کبني او په تازه اوبو کبني پوب کری. او دا وینه او اوبه دې په کور باندې اوبه ځله وشیندی. (٥٢) نو هغه به دا کور د مارغه د وینې په ذریعه، د تازه اوبو او ژوندی مارغه، د ديار لرگی، د وپلي او د سور تار سره پاک کری. (٥٣) بيا به هغه ژوندی مارغه آزاد کری چې د بنار نه بهر په هوا کبني والوخی. نو داسې هغه به د کور د پاکوالي دپاره کفاره ادا کری او دا به پاک شی. (٥٤) دا قانون د جذام بیماری او خاربست په حقله دے، (٥٥) - (٥٦) د زخمونو، پرسوب، یا دانو، او یا په جامو یا کورونو کبني د پشم په حقله دے. (٥٧) که یو څیز پاک یا ناپاک وی نو په دې قانون به فېصله کولې شی.

د بدن ناپاکوالی

١٥ (١) بيا مالک خدای موسی او هارون ته دا اصول وبنودل (٢) کوم چې د بنی اسرائیلو دپاره دی. که د سړی د ذکر نه څه اوبه ووخی، نو هغه اوبه ناپاکې دی، (٣) که د هغه د ذکر نه اوبه روانې وی یا بند وی نو هغه ناپاک وی. (٤) چې په کومه بستره هغه ځملاستلې وی یا په بل څه باندې ناست وی نو هغه به هم ناپاک وی. (٥) هر څوک چې د هغه بستري له لاس وروړی (٦) یا په هر څه باندې کبني په کوم باندې چې هغه سړی ناست وی نو هغه به جامې ووينځی او غسل به وکړی او تر ماښامه پورې به ناپاک وی. (٧) که څوک هغه سړی له لاس وروړی چې د کوم نه اوبه

ڄي نو هغه به خامخا خپلي جامي ووينڄي او غسل به وڪري
 او تر ماڻسامه پوري به ناپاڪه وي. (۸) ڇي د کوم سري د
 ذڪر نه اوبه ڄي ڪه هغه په يو پاڪ کس توکائي اوتوڪي، نو
 هغه کس به خامخا جامي ووينڄي او غسل به وڪري او تر
 ماڻسامه پوري به ناپاڪ وي. (۹) په کوم زين ڇي هغه سرے
 کڻيڻي ڇي د کوم سري د ذڪر نه ڇي اوبه ڄي نو هغه زين
 به ناپاڪ وي. (۱۰) هر څوڪ ڇي هر هغه څيز له گوتي
 وروپي ڇي په کوم باندې هغه سرے ناست وي نو هغه به تر
 ماڻسامه پوري ناپاڪ وي. ڪه څوڪ هر هغه څيز يوسي ڇي په
 کوم باندې هغه سرے ناست وي نو هغه به خامخا خپلي
 جامي ووينڄي او غسل به وڪري او تر ماڻسامه پوري به
 ناپاڪ وي. (۱۱) د کوم سري د ذڪر نه ڇي اوبه ڄي ڪه هغه
 خپل لاسونه نه وي وينڄي او چا له گوتي وروپي، نو هغه
 کس به خامخا خپلي جامي ووينڄي او غسل به وڪري، خو
 هغه به تر ماڻسامه پوري ناپاڪ وي. (۱۲) هغه سرے ڪه د ختو
 لوبني له لاس وروپي نو دا به ماتولي شي او ڪه د لرگي
 لوبني له لاس وروپي نو خامخا به وينڄي شي. (۱۳) د کوم
 سري ڇي د ذڪر نه اوبه ڄي او هغه روغ شي نو د هغي نه
 پس، هغه به خامخا اووه ورڄي انتظار کوي او بيا به خپلي
 جامي ووينڄي او د چيني په تازه اوبو کڻيڻي به غسل وڪري
 او هغه به پاڪ شي. (۱۴) په اتمه ورڄ به هغه دوه گوگوشتي
 يا دوه کونترې د مالڪ خدائ د حضور مقدسي خپي د
 دروازي خولي ته يوسي او امام له به يي ورکري. (۱۵) او امام
 به د دي نه يوه د گناه د نذراني په توگه او بله د سوزهدونکي
 نذراني په توگه پيش ڪري، ڇي د هغه سري د پاڪوالي ڪفاره
 ادا ڪري. (۱۶) ڪله ڇي د يو سري نه مني ووڄي، نو هغه به

خامخا خپل ټول بدن ووينځي او هغه به تر ماښامه پورې
 ناپاک وي. (۱۷) هر څيز چې د کپړې يا څرمنې نه جوړ وي
 او مني ورباندې پرېوځي نو خامخا به وينځلې شي او تر
 ماښامه پورې به ناپاک وي. (۱۸) د سپرې او ښځې د کوروالی
 کولو نه پس به خامخا دواړه غسل کوي او هغوی به تر
 ماښامه پورې ناپاک وي. (۱۹) چې کله د يوې ښځې مياشتنۍ
 بيماری وي، نو هغه به اووه ورځې ناپاکه وي. هر څوک چې
 هغې له لاس وروړي نو هغه به تر ماښامه پورې ناپاک وي.
 (۲۰) د مياشتنۍ بيماری په دوران کې چې هغه په هر څيز
 باندې کېښي يا څملي نو دا به ناپاک وي. (۲۱) - (۲۳) هر څوک
 چې د هغې بستري يا هر هغه څيز له لاس وروړي چې په کوم
 باندې هغه ناسته وي نو هغه به خامخا خپلې جامې ووينځي
 او غسل به وکړي او تر ماښامه پورې به ناپاک وي. (۲۴) که
 يو سړی د هغې سره په داسې وخت کېښي څملي چې
 مياشتنۍ بيماری يې وي، نو هغه د هغې د ناپاکۍ په وجه
 ناپاک دی او اووه ورځې به ناپاک وي او هغه بستره هم
 ناپاکه ده په کومه باندې چې هغه څملي. (۲۵) که د يوې ښځې
 د مياشتنۍ بيماری نه بغير هم د ډېرو ورځو پورې وينه بهيری
 يا د مياشتنۍ بيماری د ورځو نه اخوا هم د هغې نه وينه
 جاری وي، نو تر کومې پورې چې ترې نه وينه بهيری هغه
 ناپاکه ده، لکه چې څنگه د مياشتنۍ بيماری په وخت کېښي
 وي. (۲۶) په دې دوران کې چې هغه په کومه بستره څملي
 او په څه څيز باندې کېښي نو دا ناپاک دی. (۲۷) هر څوک
 چې دې څيزونو له لاس وروړي نو هغه ناپاک دی او خامخا
 به خپلې جامې ووينځي او غسل به وکړي، هغه به تر ماښامه
 پورې ناپاک وي. (۲۸) چې د هغې نه وينه بهېدل بند شي نو

هغه به خامخا اووہ ورځي انتظار کوي او بيا به هغه پاڪه شي. (۲۹) په اتمه ورځ به هغه دوه گوگوشټکي يا دوه کونترې د مالک خدائ د مقدسي خېمي د دروازي په خوله کښي امام له يوسي. (۳۰) امام به د دې نه يوه د گناه د نذراني په توگه او بله د سوزېدونکي نذراني په توگه پېش کړي، نو د هغي دپاره به د پاڪوالي كفاره ادا کړي. (۳۱) مالک خدائ موسي ته وفرمائيل چې بني اسرائيلو له خبرداري ورکړه چې څوک ناپاک وي هغه به لرې اوسېږي، نو د مالک خدائ د حضور مقدسي خېمي بې عزتي به نه کيږي، کومه چې د خېمو په مينځ کښي ده. که هغوي بې عزتي وکړه، نو مړه به شي. (۳۲) دا اصول د هغه سړي په حقله دي چې د ذکر نه يې اوبه يا مني ځي، (۳۳) دا د داسې ښځي په حقله دي چې د هغي مياشتني بيماري وي، يا د يو سړي په حقله چې د يوې ښځي سره ځملي کومه چې ناپاکه وي.

د معافي لويه ورځ

۱۶ (۱) مالک خدائ موسي ته د هارون د دوو زامنو د مرگ نه پس وفرمائيل چې کله هغوي مالک خدائ ته هغه اور پېش کړو کوم چې خدائ پاک ته قبول نه وو. (۲) مالک خدائ وفرمائيل، ”خپل ورور هارون ته ووايه چې هغه به صرف په مناسب وخت د پردې شا ته زيات مقدس ځائ ته ننوځي، ځکه چې زه به هلته په وريخ کښي د لوظ صندوق د کفارې تخت دپاسه رابنکاره کېږم. که هغه نافرمانی وکړه، نو هغه به ووژلې شي. (۳) هغه زيات مقدس ځائ ته د هغي نه

پس داخلېدلې شى چې يو سڅه د گناه د نذرانې دپاره او يو
 گډ د سوزېدونکې نذرانې دپاره راوولى. (۴) بيا مالک خُداى
 دا اصُول وښودل. زيات مقدس خُائ ته ننوتلو نه مخکېنې
 دې هارون خامخا غسل وکړى او د امامانو لباس دې
 واغوندى، د کتان چُوغه او جانگى، پتې او پتکې. (۵) د بنى
 اسرائيلو قوم به هارون له د گناه د نذرانې دپاره دوه چېلى او
 يو گډ د سوزېدونکې نذرانې دپاره ورکړى. (۶) هغه به يو
 غوږى د نذرانې په توگه پېش کړى چې د هغه د خپلې گناه او
 د هغه د خاندان کفارو ادا شى. (۷) بيا به هغه دوه چېلى د
 مالک خُداى د مقدسې خېمې د دروازې خولې ته بوځى. (۸)
 هلته به هغه پچه واچوى، دوه تيرې به راواخلې، په يوه باندې
 به ”مالک خُداى دپاره“ نښه واچوى او په بله به ”عزازيل
 دپاره“ نښه واچوى. (۹) هارون به هغه چېلې حلال کړى
 چې د مالک خُداى دپاره د پچې په ذريعه خوښ کړې شوې
 وى او د گناه د نذرانې په توگه به يې پېش کړى. (۱۰) چې
 کوم چېلې د عزازيل دپاره خوښ کړې شوې وى هغه به
 مالک خُداى ته ژوندې پېش کړى او په بيابان کېنې به
 عزازيل ته وشرلې شى، چې د خلقو د گناه کفارو ادا شى.
 (۱۱) چې کله هارون غوږى د خپلې گناه او د خپل خاندان د
 گناه دپاره د نذرانې په توگه قربانى کړى، (۱۲) هغه به دوه
 موټى ښه خوشبوئى او د قربانگاه نه يو مجمر د بلو سکارو
 واخلى او زيات مقدس خُائ ته به يې دننه راوړى. (۱۳) هغه
 به هلته د مالک خُداى په حضور کېنې خوشبوئى په اور
 باندې واچوى او د خوشبوئى لوگې به د لوظ صندوق د
 کفارې تخت پټ کړى نو هغه به دا ونه گورى او مړ به نه
 شى. (۱۴) هغه به د غوږى لږه وينه واخلى او د خپلې گوټې

سره به يې د صندوق د كفارې تخت نمرخاته طرف ته
 وشيندى او بيا به لږه د لوظ صندوق د كفارې تخت په
 مخكېني اووه ځله وشيندى. (۱۵) د هغې نه پس، هغه به
 چپلې د خلقو دپاره د گناه د نذرانې په توگه حلال كړى، وينه
 به يې زيات مقدس ځائ ته راوړى، د صندوق د كفارې په
 تخت او په مخكېني به يې وشيندى، هم هغه شان چې څنگه
 يې د غوږي د وينې سره كړى ؤو. (۱۶) نو په دې كولو سره به
 هغه د زيات مقدس ځائ د پاكوالي كفاره ادا كړى چې د بنى
 اسرائيلو د ناپاكي او د ټولو گناهونو نه پاك شى. هغه به د
 مقدسې خېمې دپاره خامخا داسې وكړى، ځكه چې هغه د
 كېمپ په مينځ كېني ولاړه ده، كوم ځائ چې ناپاك دى. (۱۷)
 د هارون د پاكوالي كفاره ادا كولو دپاره زيات مقدس ځائ
 ته ننوتلو نه واخله د هغه د بهر راوتلو پورې، هلته به په خېمه
 كېني هيڅ څوك نه وى. چې په كوم وخت هغه د ځان، د
 خپل خاندان او د ټول قوم دپاره كفاره ادا كوى، (۱۸) بيا به
 هغه خامخا د سوزېدونكې نذرانو دپاره بهر قربانگاه ته لاړ
 شى او پاكه به يې كړى. هغه به لږه د غوږي وينه او لږه د
 چپلې وينه واخلى او د قربانگاه په ټولو بشكرونو پورې دې
 ولگوى. (۱۹) هغه دې د خپلې گوتې سره لږه وينه اووه ځله په
 قربانگاه باندې وشيندى. نو دا به د بنى اسرائيلو د گناهونو
 نه پاكه كړى او مقدسه به يې كړى.

د گناهونو د كفارې چپلې

(۲۰) چې كله هارون د زيات مقدس ځائ، د مالِك خدائ د
 حضور د ټولې مقدسې خېمې او د قربانگاه د پاكوالي كفاره

ادا کول ختم کړی، نو هغه به مالک خدای ته هغه ژوندی
 چپلے پېش کړی چې د عزازیل دپاره خوښ شوې وو. (۲۱)
 خپل دواړه لاسونه به د چپلی په سر کېږدی او د ټولو بدو
 عملونو، گناهونو او بنی اسرائیلو د سرکشو اقرار به وکړی او
 دا به د چپلی په سر واچوی. بیا به یو مقرر شوې سرې دا
 چپلے بیابان ته بوځی. (۲۲) چپلے به د ځان سره د هغوی
 ټول گناهونه په بیابان کېښي یوې غېرابادې علاقې ته یوسی.
 (۲۳) نو بیا به هارون مقدسې خېمې ته ننوځی، زیات مقدس
 ځای ته د ننوتلو نه مخکېښي هغه چې کوم د امامانو د کتان
 لباس اغوستې وو نو هغه به ویاسی او هلته به یې پرېږدی.
 (۲۴) هغه به په یو مقدس ځای کېښي غسل وکړی او خپلې
 جامې به واغوندی. د هغې نه پس، هغه به بهر لاړ شی او د
 خپلو گناهونو او د خلقو گناهونو لړې کولو کفارې دپاره به
 سوزېدونکې نذرانه پېش کړی. (۲۵) د ځناور وازگه به په
 قربانگاه باندې وسوزوی چې د گناه د نذرانې دپاره ده. (۲۶)
 کوم سرې چې دا چپلے په بیابان کېښي عزازیل له بوتلے وی
 نو کېمپ ته واپس راتلو نه مخکېښي هغه به خپلې جامې
 وویځی او غسل به وکړی. (۲۷) کوم غویے او چپلے چې د
 گناه د نذرانې دپاره استعمال شوی و او چې وینه یې د گناه د
 کفارې ادا کولو دپاره زیات مقدس ځای ته راوړلے شوې
 وه، دا به د کېمپ نه بهر وړلے شی او سوزولے به شی.
 خرمن، غوښه او کولمې هر څه به سوزولے شی. (۲۸) څوک
 چې دا وسوزوی نو کېمپ ته واپس راتلو نه مخکېښي هغه به
 خپلې جامې وویځی او غسل به وکړی.

د کفارې ورغ لمانځل

۲۹ دا اصُول به د همپشه دپاره وی. د اوومې میاشتې په لسمه ورغ اسرائیلیان او د هغوی سره مهاجر خلق به خامخا روژه نیسی او هیڅ کار به نه کوی. ۳۰ په هغه ورغ به د هغوی د ټولو گناهونو نه د پاکوالی کفاره ادا شی او هغوی به پاک شی. ۳۱ چې په کومه ورغ باندې هغوی روژه نیسی او کار نه کوی نو هغه به یوه ډېره مقدسه ورغ وی. دا اصُول به د همپشه دپاره وی. ۳۲ کوم مشر امام چې د پلار په ځای مقرر شوې وی، هغه به د پاکوالی کفاره ادا کړی. هغه به د امامانو د کتان لباس واغوندی ۳۳ او د زیات مقدس ځای، د مالک خدای د حضور ټولې مقدسې خېمې، قربان گاه، د امامانو او د ټول قوم د پاکوالی کفاره به ادا کړی. ۳۴ دا اصُول به د همپشه دپاره وی. په کال کبني یو ځل به خامخا د اسرائیلو د ټولې گناه نه د پاکوالی دپاره کفاره ادا کړی. نو موسی هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای حکم کړی وو.

د وینې خوړل حرام دی

۱۷ ۱ بیا مالک خدای موسی ته حکم وکړو چې ۲ هارون د هغه زامنو او ټولو اسرائیلو ته دا اصُول وېښائی. ۳-۴ که یو اسرائیلی کس یو غویې، یو گډورمې، یا یو چېلی مالک خدای ته د نذرانې په توگه د مالک خدای د حضور مقدسې خېمې د دروازې خولې نه بغېر په هر ځای کبني حلال کړی نو هغه به قانون مات کړی وی. هغه وینه

توئ کڙي ده او هغه به نور د خدائ پاک د خلقو نه نه شي
گڼلې. (٥) د دې حُکم مطلب دا دے چې اسرائیلو کوم
خُناور په کولو مېدان کښې حلالول نو هغوی به هغه مالک
خدائ ته راولی. هغوی به دا د مقدسې خېمې د دروازې په
خولۍ کښې امام له راولی او د سلامتی د نذرانو په توگه به یې
حلالوی. (٦) امام به هغه وینه د مقدسې خېمې د دروازې په
خولۍ کښې د قربان گاه په طرفونو باندې وشیندی او د
خوشبوئی جوړېدو دپاره دې واژگه وسوزوی، په مالک
خدائ باندې دا خوشبو ښه لگی. (٧) اسرائیلیان دې د مالک
خدائ سره نوره بې وفائی نه کوی چې خپل خُناور د چپلو په
شان ښکارېدونکو پیریانو ته قربانی کړی. اسرائیل به په
راتلونکی ټولو وختونو کښې دا اصُول خامخا منی. (٨) یو
اسرائیلې یا د پردی مُلک هر یو کس چې د هغوی سره
اوسپړی چې هغه یوه سوزېدونکې نذرانه یا بله خۍ قربانی
پېش کوی (٩) او د مقدسې خېمې د دروازې خولې ته یې
مالک خدائ ته د پېش کولو دپاره رانه وړی نو هغه کس به
نور د خدائ پاک د خلقو نه نه شي گڼلې. (١٠) هر یو
اسرائیلې یا د بل مُلک کس چې د هغوی سره اوسپړی کۍ
هغه غوښه خوری چې وینه لا په کښې وی، نو مالک خدائ به
د هغه خلاف شی او هغه به نور د هغه د خلقو نه نه شي
گڼلې. (١١) د هر ژوندی څیز ژوند په وینه کښې دے او دا
حُکمه مالک خدائ حُکم کړے دے چې ټوله وینه به په
قربان گاه توئ کړے شی چې د خلقو د گناه کفارہ ادا شی،
دا وینه ده چې د گناهونو کفارہ ادا کوی. (١٢) دا حُکمه مالک
خدائ بنی اسرائیلو ته فرمائی دی چې نه به هغوی او نه به د
هغوی سره مهاجر هغه غوښه خوری چې وینه لا په کښې

وی. (۱۳) هر يو اسرائیلے یا د پردی مُلک کس چي د هغوی سره اوسپری که د يو خُناور یا مارغهُ بِنکار وکړی کوم چي حلال وی، نو هغه به خامخا د دې وینه په زمکه توی کړی او په خاوره به پي پته کړی. (۱۴) د هر ژوندی څیز ژوند په وینه کبني دے، نو دا حُکه مالک خُدای اسرائیلو ته فرمائیلى دی چې هغوی به هغه غوښه نهُ خوری چې وینه لا په کبني وی خو که چا وخورله نو هغه به نور د هغه د خلقو نه نهُ شی گنلے. (۱۵) هر څوک، که هغه اسرائیلے وی یا د پردی مُلک کس، که هغه د يو داسي خُناور غوښه وخورله چې هغه په خپل مرگ مړ وی یا خُنکلی خُناورو وژلے وی نو هغه به خامخا خپلي جامي ووينځي، غسل به وکړی او تر ماښامه پورې به هغه ناپاک وی خو بيا به پاک شی. (۱۶) که هغه داسي ونهُ کړل، نو هغه ته به د خپلو بدو سزا ملاو شی.

ناروا جنسی تعلقات

۱۸ (۱) مالک خُدای موسی ته وفرمایل، (۲) ”بني

اسرائیلو ته ووايه چې، زه مالک خُدای ستاسو خُدای پاک یم. (۳) تاسو هغه شان کارونه مه کوئ څنگه چې د مصر د مُلک خلقو کول، چرته چې تاسو اوسېدلئ او تاسو هغه شان کار هم مه کوئ څنگه چې د کنعان خلق پي کوی، چرته چې زه تاسو بوځم. (۴) تاسو به زما حُکمو نه منئ او زما په قانون به عمل کوئ. زه مالک خُدای ستاسو خُدای پاک یم.

(۵) تاسو زما په شریعت او حُکمونو عمل کوئ، هر څوک

چې پرې عمل کوی نو هغوی به د دې په سبب پائی. زه مالک خُدای یم. (۶) هيڅ څوک دې د خپلوانو سره زنا نه کوی. زه

مالڪ خُداي ۾. (۷) د خپلي مور سره زنا ڪولو په وجه د
 خپل پلار سپڪاوي مءُ ڪوي، هغه ستاسو مور ده. د خپلي
 مور سره به هيڻڪله داسي غلط ڪار نه ڪوي. (۸) د خپل پلار
 د نورو بنحو سره زنا مءُ ڪوي، دا ستاسو د پلار سپڪاوي
 دے. (۹) د خپلي سڪه يا ناسڪه خور سره زنا مءُ ڪوي، ڪه
 هغه ستاسو په ڪور ڪبني لويه شوپي وي يا په بل خائي ڪبني.
 (۱۰) د خپلي نمسي سره زنا مءُ ڪوي، د هغي سپڪاوي
 ستاسو خپل سپڪاوي دے. (۱۱) د خپلي ناسڪه خور سره
 زنا مءُ ڪوي، ڪه ڇي هغه ستاسو خور ده. (۱۲) - (۱۳) د خپلي
 ترور سره زنا مءُ ڪوي، ڪه ڇي هغه ستاسو د پلار يا د مور
 وينه ده. (۱۴) د خپل ترءُ د بنهي سره د زنا ڪولو په وجه د
 هغه سپڪاوي مءُ ڪوي، ڪه ڇي هغه ستاسو د ترءُ بنهه ده.
 (۱۵) د خپلي انرور سره زنا مءُ ڪوي، هغه ستاسو د زوي
 بنهه ده. (۱۶) د خپلي ورنڊاري سره زنا مءُ ڪوي، دا ستاسو
 د خپل ورور سپڪاوي دے. (۱۷) ڇي تاسو د يوې بنهي سره
 ڄملي نو د هغي د لور يا د هغي د نمسي سره هم زنا مءُ ڪوي،
 ڪه ڇي هغوي ستاسو خپلواني دي، دا به يو بد عمل وي.
 (۱۸) د خپلي بشيني سره واده مءُ ڪوي ڇي ڪله د هغي خور
 يعني ستاسو بنهه ژوندي وي. (۱۹) ڇي ڪله د يوې بنهي
 مياشتني بيماري وي نو د هغي سره مءُ ڄملي ڪه ڇي هغه
 ناپاڪه وي. (۲۰) د بل سري د بنهي سره مءُ ڄملي، د هغي په
 وجه به تاسو ناپاڪ شي. (۲۱) د خپل اولاد يو ڪس هم د
 مولڪ بت دپاره مءُ ورڪوي ڇي د هغه په عبادت ڪبني
 استعمال شي ڪه ڇي په داسي ڪولو سره د خپل خُداي
 پاڪ د نوم سپڪاوي ڪوي. زه مالڪ خُداي ۾. (۲۲) يو نر دې
 هم د بل نر ڪس سره جنسي تعلقات نه ساتي، دا يو بد عمل

دے. (۲۳) یو نر دې د یو ځناور سره زنا کولو په وجه خپل ځان نه ناپاک کوی، یا یوه بښه دې د یو ځناور سره د زنا کولو کوشش نه کوی، دا یو گنده عمل دے. (۲۴) د دې عملونو په وجه خپل ځانونه مه ناپاکه کوی، ځکه چې غېرو قومونو داسې خپل ځانونه ناپاک کړل، هغه غېرقومونه چې مالک خدای به یې ستاسو نه مخکښې وشری. (۲۵) د هغوی عملونو هغه ملک ناپاک کړو او مالک خدای هغه ملک له سزا ورکړه چې خپل اوسېدونکی وشری. (۲۶) - (۲۷) هغوی دا ټول حرام کارونه وکړل او هغه ملک یې ناپاک کړو، خو چې تاسو داسې ونه کړئ. که هغه اسرائیلې وی یا د پردی ملک کس چې ستاسو سره اوسېږي، نو تاسو ټول به د مالک خدای په قانون او حکمونو عمل کوی، (۲۸) نو هغه ملک به تاسو نه شری، لکه چې څنگه یې غېرقومونه وشرل کوم چې ستاسو نه مخکښې هلته اوسېدل. (۲۹) تاسو ته پته ده چې هر څوک دا حرام کارونه وکړي نو هغه به نور د خدای پاک د خلقو نه نه شی گڼلې. (۳۰) او مالک خدای وفرمائیل، ”زه چې کوم حکمونه درکړم په هغې عمل کوی او د هغه خلقو په رواجونو پسې مه ځئ کوم چې ستاسو نه مخکښې په هغه ملک کښې اوسېدل، او د هغه غلطو کارونو کولو په وجه خپل ځانونه مه ناپاکه کوی. زه مالک خدای ستاسو خدای پاک یم.“

اخلاقی او مذهبی قانون

۱۹ (۱) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل چې، (۲) ”د

اسرائیلو قوم ته ووايه، مقدس اوسئ، حُڪه چې زه مالِك
 خُدائ، ستاسو خُدائ پاك مقدس يم. (۳) ستاسو هر يو كس
 دې د خپل مور او پلار عزت كوى او د سبت ورځ مانځئ،
 چې څنگه ما حُكم دركړئ دئ. زه مالِك خُدائ ستاسو
 خُدائ پاك يم. (۴) زما نه مه اوږئ او د بُتانو عبادت مه
 كوى، مجسمې مه جوړوئ او مه يې عبادت كوى. زه مالِك
 خُدائ ستاسو خُدائ پاك يم. (۵) كله چې تاسو د سلامتې
 نذرانې دپاره يو ځناور حلالوئ، ما چې كوم اصول درته
 بشودلى دى د هغې خيال ساتئ او زه به هغه نذرانه قبلوم. (۶)
 چې په كومه ورځ ځناور حلال شى غوښه به يې هم په هغه
 ورځ يا ورپسې ورځ باندې خوړلې شى. څه غوښه چې د
 درېمې ورځې پورې پاتې وى نو هغه به خامخا سوزولې شى،
 (۷) حُكه چې دا ناپاكه ده او كه څوك دا وخورى، نو زه به
 هغه نذرانه قبوله نه كړم. (۸) هر څوك چې دا وخورى نو
 گناه به د هغه په غاړه وى حُكه چې د هغه څه سپكاوئ يې
 كړئ دئ چې مالِك خُدائ، ته وقف ؤو، نو هغه به نور زما
 د خلقو نه شى گڼلئ. (۹) كله چې تاسو د خپلو پټو فصل
 ربئ، نو فصل د پټو تر غاړو پورې مه ربئ او چې كوم وږى
 د لو نه پاتې وى نو د هغې ربلو له واپس مه وړځئ. (۱۰)
 خپلو د انگورو باغونو ته واپس مه وړځئ چې هغه انگور
 راټول كړئ كوم چې پاتې شوى وى يا غورزېدلى وى، دا
 غريبانانو او مسافرو ته پرېږدئ. زه مالِك خُدائ ستاسو
 خُدائ پاك يم. (۱۱) غلامه كوى، دروغ مه وايئ او يو بل مه
 دوكه كوى. (۱۲) زما په نوم د دروغو قسم مه خورئ چې
 ستاسو د دې د پوره كولو اراده نه وى، دا به زما د نوم
 سپكاوئ وى. زه مالِك خُدائ ستاسو خُدائ پاك يم. (۱۳)

خپل گاونډی مۀ دوکه کوئ او د هغه نه غلامۀ کوئ. د یو
 مزدور مزدوری تر سحره پورې مۀ ایساروی. (۱۴) یو کون
 کس ته بشپړې مۀ کوئ او د یو ږوند په مخکښې داسې خۀ
 څیز مۀ ږدئ چې په هغې باندې تیندک وخورئ. زما نه
 یرېږئ، زۀ مالک خدای ستاسو خدای پاک یم. (۱۵) د عدالت
 په فېصلو کښې د بې انصافی نه کار مۀ اخلئ، چې د یو غریب
 طرفداری وکړئ یا د مالدار کس نه یرېږئ، د خپل گاونډی
 سره انصاف کوئ. (۱۶) د هیچا په حقله دروغ مۀ خوروی او
 کله چې د چا د ژوند مقدمه وی، که هغه ستاسو د گواهی په
 وجه بچ کېدے شی نو گواهی ورکړئ. زۀ مالک خدای یم.
 (۱۷) د نورو خلاف په زړۀ کښې کینه مۀ ساتئ، د هغوی سره
 خپل اختلافات ختم کړئ، نو چې د هغوی په وجه گناهگار نه
 شی. (۱۸) د هیچا نه بدل مۀ اخلئ یا د چا سره په زړۀ کښې
 کینه مۀ ساتئ، د خپل گاونډی سره د خپل ځان په شان مینه
 ساتئ. زۀ مالک خدای یم. (۱۹) زما په حکمونو عمل کوئ.
 مختلف قسمه ځناور مۀ پرېږدئ چې یو بل مال کړی. په یو
 پتی کښې دوه قسمه تخم مۀ کړئ. د دوه قسمه تار نه جوړې
 شوې جامې مۀ اغوندئ. (۲۰) که یوه وینځه د یو سپری منلے
 شوی دوپمه بنځه وی خو چې لا اخستے شوې نه وی چې
 آزاده شی، نو که یو بل سپرے د هغې سره څملي، هغوی له به
 سزا ورکولے شی خو وژلے به نه شی، ځکه چې هغه یوه
 وینځه وی. (۲۱) هغه سپرے به د مالک خدای د مقدسې
 خېمې د دروازې خولې ته د گناه د تاوان د نذرانې په توگه یو
 گډ راولی، (۲۲) او امام به د دې سره د پاکوالی کفارۀ ادا
 کړی چې د هغه سپری گناه لرې شی او خدای پاک به هغه
 معاف کړی. (۲۳) کله چې تاسو د کنعان ملک ته ورننوځئ او

د مېوې هر قِسم ونه هم وگرئ، نو داسې وگنئ چې هغه مېوه
 د درېو کالو پورې ناپاکه ده. په دې دوران کبني به تاسو هغه
 نه خورئ. (۲۴) په څلورم کال به ټولې مېوې ما يعنې مالک
 خدائ ته په شکرانه کبني وقف کړئ. (۲۵) خو په پينځم کال
 هغه مېوې خوړئ شئ. که تاسو دا هر څه وکړل، نو ستاسو
 ونې به زياتې مېوې ونيسی. زه مالک خدائ ستاسو خدائ
 پاک يم. (۲۶) داسې غوښه مه خورئ چې وينه لا په کبني وي.
 فال مه گورئ او کوډې مه کوئ. (۲۷) د خپل سر گېرچاپېره
 لاندې وپښته مه کلوي او ږيره مه لنډوي. (۲۸) د مړي په غم
 کبني خپل بدن مه غوځوي او مه په کبني داغونه جوړوي. زه
 مالک خدائ يم. (۲۹) د خپلو لويو نه کنجرې مه جوړوي او
 په دې کار کولو سره د د هغوي بې عزتي مه کوئ، گنې نورو
 معبودانو ته به ور واوړي او هغه ملک به د بد عملی نه پک
 شي. (۳۰) د سبت ورځ مانځئ او د هغه ځای عزت کوئ چې
 چرته زما عبادت کيږي. زه مالک خدائ يم. (۳۱) د هغه خلقو
 نصيحت اورېدلو له مه ورځئ چې د مړو د روحونو مشورې
 ورکوي. که تاسو داسې وکړل نو ناپاک به شئ. زه مالک
 خدائ ستاسو خدائ پاک يم. (۳۲) د بوداگانو په مخکبني
 پاڅپړئ او د مشرانو عزت کوئ. زما نه یرېږئ، زه مالک
 خدائ يم. (۳۳) د هغه مسافرو سره بد سلوک مه کوئ کوم
 چې ستاسو په ملک کبني اوسېږي. (۳۴) د هغوي سره د يو
 اسرائيلي په شان سلوک کوئ او د هغوي سره د خپل ځان په
 شان مينه ساتئ. ياد ساتئ، تاسو هم په يو وخت کبني د
 مصر په ملک کبني مسافر وي. زه مالک خدائ ستاسو
 خدائ پاک يم. (۳۵) د ناپ، تول، يا د مقدار د غلطو حسابونو
 لگولو په وجه هيڅ څوک مه غولوي. (۳۶) صحيح تلې،

صحيح وزنونه او صحيح ناپونه استعمالوئ. زه مالک خدائ
ستاسو خدائ پاک يم او ما تاسو د مصر ملک نه
راوويستلئ. ﴿٣٧﴾ زما ټول قانون او حکمونه منئ. زه مالک
خدائ يم.“

د گناهونو دپاره سزاگانې

٢٠ ﴿١﴾ بيا مالک خدائ موسئ ته وفرمائيل چې، ﴿٢﴾
”اسرائيلو ته ووايه، که ستاسو يو خپل کس يا يو مسافر چې
ستاسو سره اوسيرئ هغه د خپلو ماشومانو نه يو ماشوم
مولک بت ته پېش کړئ نو ټول قوم به هغه سنگسار کړئ او
مړ به يې کړئ. ﴿٣﴾ که څوک د خپلو ماشومانو نه يو ماشوم
مولک بت ته ورکړئ او زما مقدسه خېمه ناپاکه کړئ او زما
د مقدس نوم سپکاوئ وکړئ، نو زه به ترې نه مخ واړوم او
هغه به نور زما د خلقو نه نه شي گنلئ. ﴿٤﴾ خو که قوم په
هغه کس باندې ځان ناجاڼه کړئ چې څه يې کړئ وي او هغه
ونه وژنئ، ﴿٥﴾ نو زه به په خپله د هغه کس نه، د هغه د ټولې
خاندان نه او د هغه ټولو نه مخ واړوم چې زما نافرمانئ
وکړئ او د مولک بت عبادت وکړئ. زه به هغوى نور خپل
خلق نه گنم. ﴿٦﴾ که څوک د هغه خلقو نصيحت اورېدلو له
ورځې چې د مړو د روحونو مشورې ورکوي، نو زه به د هغه
نه مخ واړوم او زه به هغه نور د خپلو خلقو نه نه گنم. ﴿٧﴾
خپل ځانونه وقف کړئ او مقدس اوسئ، ځکه چې زه مالک
خدائ ستاسو خدائ پاک يم. ﴿٨﴾ زما قانون ومنئ، ځکه چې
زه مالک خدائ يم او تاسو مقدس کوم.“ ﴿٩﴾ مالک خدائ

دا اَصُول وِبنودل. کٔ څوک خپل مور یا پلار ته بښپړې وکړې

نو هغه به وژلے شی، او خُون به یې په خپله غاړه وی. (۱۰)

کٔ یو سرپے د بل سرپے د بښځې سره زنا وکړې نو دوی

دواړه به وژلے شی. (۱۱) کٔ یو سرپے د پلار د بښځې سره

ځملي او د پلار سپکاوے وکړې، نو هغه سرپے او بښځه

دواړه به وژلے شی. د هغوی خُون په خپله غاړه دے. (۱۲)

کٔ یو سرپے د خپلې اَبورور سره ځملي، نو هغوی دواړه دې

ووژلے شی. هغوی پېر غلط کار کړے دے او خُون یې په

خپله غاړه دے. (۱۳) کٔ یو سرپے د بل سرپے سره جنسی

تعلقات وساتي، هغوی یو شرمناک کار کړے دے او دواړه

به ووژلے شی. د هغوی خُون په خپله غاړه دے. (۱۴) کٔ یو

سرپے یوه بښځه او د هغې مور واده کړې، نو هغوی درې

واړه به په اور کبښې سوزولے شی ځکه چې هغوی پېر بد

عمل کړے دے، ستاسو په مینځ کبښې به د داسې کار

اجازت نه وی. (۱۵) کٔ یو سرپے د ځناور سره زنا وکړې، نو

هغه سرپے او ځناور به وژلے شی. (۱۶) کٔ یوه بښځه د

ځناور سره د غلط کار کولو کوشش وکړې، نو هغه او ځناور

به ووژلے شی. د هغوی خُون په خپله غاړه دے. (۱۷) کٔ یو

سرپے د خپلې سکه یا ناسکه خور سره واده وکړې او هغوی

د یو بل سپکاوے وکړې، نو دا یو د بې شرمۍ کار دے او

هغوی دې د خپلو خلقو نه وشړلے شی، هغه د خپلې خور

سپکاوے کړے دے او هغوی ته دې د خپلو بدو سزا ملاو

شی. (۱۸) کٔ یو سرپے د یوې بښځې سره د هغې د میاشتنۍ

بیماری په دوران کبښې ځملي، نو هغوی دواړه به د قوم نه

شړلے شی، ځکه چې هغوی د پاکوالی په حقله اَصُول مات

کړی دی. (۱۹) کٔ یو سرپے د خپلې مور خور سره یا د پلار

خور سره ځملي، نو هغوی ته دې خامخا د خپلو بدو سزا
 ملاو شي. (۲۰) ځه یو سرې د خپلې تره بشې سره ځملي، نو
 هغه د خپل تره سپکاوې کوی، نو زمه واری به د هغوی په
 خپله غاړه وی، او بی اولاده به مړه شي. (۲۱) ځه یو سرې
 خپله ورنداره واده کړی او ورور یې ژوندې وی، نو هغوی به
 بی اولاده مړه شي. هغه یو ناپاکه کار کړې دې او هغه د خپل
 ورور سپکاوې کړې دې. (۲۲) مالک خدای وفرمائیل، ”زما
 ټول قانون او حکمونه ومنئ، نو داسې د کنعان ملک نه به ونه
 شړلې شي کوم ملک له چې زه تاسو راوړم. (۲۳) د هغه
 خلقو په رواجونو پسې مه ځی کوم چې هلته اوسېږی، هغه
 غېرقومونه به ترې نه ویاسم نو تاسو به هغه ملک ته
 ورننوځی. زه د هغوی د ټولو بدو عملونو په وجه د هغوی نه
 کرکه کوم. (۲۴) خو ما ستاسو سره وعده کړې ده چې هغه
 ملک ستاسو خپل شي چې زرخېز او آباد وی او هغه به زه
 تاسو له درکړم. زه مالک خدای ستاسو خدای پاک یم او ما
 تاسو د نورو قومونو نه جدا کړی یی. (۲۵) نو تاسو خامخا د
 حلالو او حرامو ځناورو او مارغانو په مینځ کېني فرق
 وکړی. حرام ځناور او حرام مارغان مه خوری. ما ورته
 ناپاک وئیلی دی او چې تاسو دا وخورئ نو ناپاک به شي.
 (۲۶) تاسو به مقدس شي او صرف زما به شي، ځکه چې زه
 مالک خدای یم او زه مقدس یم. ما تاسو د نورو قومونو نه
 جدا کړی یی چې تاسو صرف زما اوسئ. (۲۷) هر یو سرې
 یا بنځه چې د مرو یا د پیریانو مشورې ورکوی هغه دې
 سنگسار کړې شي چې مړه شي، څوک چې دا کار کوی نو
 هغه به د خپل خون زمه وار وی.“

۱) بيا مالڪ خُداى موسىٰ ته حُڪم وڪرو چي د

هارون د خاندان اِمامانو ته ووايه، ”كله چي د هغوى يو

خپلوان مڙ شي نو د هغه په جنازه کښي شريکېدو په وجه به

اِمام خپل خاڼ نه ناپاک کوى، ۲) خو د دې نه بغير چي

هغه يي نزدې خپلوان وى لکه مور، پلار، زوى، لور، ورور،

۳) يا پېغله خور چي د هغه په کور کښي اوسېږي. ۴) هغه

دې د هغه چا په مرگ کښي خپل خاڼ ناپاک نه کړي چي د

واده په ذريعه د هغه خپلوان شوې وى. ۵) يو اِمام به هم د

خپل سر يوه حصه هم نه کلوى، نه به ږيره لنډوى او نه به

خپل بدن غوڅوى چي دا ښکاره کړي چي غم کوى. ۶)

هغه به مقدس وى او چي زما نوم سپک نه کړي. هغه ما ته په

اور باندې تيارېدونکي نذرانه پېش کوى، نو هغه دې خامخا

مقدس وى. ۷) يو اِمام به د کنجرې ښځې سره واده نه

کوى يا چي پېغله نه وى او يا طلاقه شوې وى ځکه چي هغه

مقدس دى. ۸) خلق به خامخا اِمام مقدس گڼي، ځکه چي

هغه ما ته په اور باندې تيارېدونکي نذرانه پېش کوى. زه

مالک خُداى يم، زه مقدس يم او زه خپل خلق مقدس کوم.

۹) که د يو اِمام لور کنجره شي، هغه د خپل پلار سپکاوې

کوى، نو هغه به خامخا په اور کښي سوزولې شي. ۱۰) د

مشر اِمام په سر باندې د غوړولو تېل اچولې شوى دى او

هغه پاک شوې دى چي د اِمامانو لباس واغوندى، نو هغه به

خپل وپښته بېر نه پرېږدى نه به شلېدلې جامې اغوندى چي دا

ښکاره کړي چي هغه غم ژړا کوى. ۱۱) - ۱۲) هغه ما ته وقف

شوې دى او هغه به خپل خاڼ نه ناپاک کوى او نه به زما د

مقدسې خېمې بې عزتي کوی چې هغه پرېږدی او هلته لاړ شی چې چرته مړی وی، تر دې پورې که هغه یې خپل مور او پلار هم وی. (۱۳) هغه به د یوې داسې جینې سره واده کوی چې پاکه پېغله وی، (۱۴) کونډه یا طلاقه شوې ښځه یا یوه کنجره ښځه به نه واده کوی. هغه دې صرف د یوې داسې جینې سره واده کوی چې پاکه پېغله وی او هغه یې د خپلې قبیلې نه وی. (۱۵) گنې، د هغه بچی به ناپاک وی، په کار دی چې هغوی پاک وی. زه مالک خدای یم او ما هغه د امام په توگه غوره کړی دی. (۱۶) مالک خدای موسی ته حکم وکړو چې، (۱۷) ”هارون ته ووايه، ستا د اولاد هغه یو کس به هم په اور تیارېدونکې نذرانه ما ته نه پېش کوی، کوم چې په بدن کېښې څه عېب لری. په دې خبرو به په راتلونکې ټولو وختونو کېښې عمل کېږی. (۱۸) داسې یو سړی هم دا نذرانه نه شی پېش کولای چې هغه په بدن کېښې داسې عېب لری لکه څوک چې ږوند، گوډ، کور مخی یا معذور وی، (۱۹) څوک چې په لاس یا په پښه گوډ وی، (۲۰) چې په ملا یې کب وی یا مندری وی، څوک چې د سترگو یا د څرمنې څه بیماری لری، او یا چې خصی وی. (۲۱) د هارون د اولاد داسې یو امام هم ما ته په اور تیارېدونکې نذرانه نه شی پېش کولای چې په بدن کېښې څه عېب لری. (۲۲) خو داسې کس په اور باندې تیارېدونکې نذرانه خوړلای شی چې ما ته پېش کېږی، یعنې هغه دواړه نذرانې په اور تیارېدونکې مقدسه نذرانه او په اور تیارېدونکې ډېره مقدسه نذرانه، (۲۳) خو ځکه چې هغه په بدن کېښې څه عېب لری، نو هغه دې مقدسې پرې ته او قربانگاه ته نزدې نه راځی. هغه دې دا مقدس ځایونه نه ناپاکه کوی، ځکه چې زه مالک خدای یم او زه هغوی مقدس

ڪوم.“ (۲۴) نو دا هغه ڇٽه دي چي موسيٰ هارون ته، د هارون زامنو ته او ٽولو بني اسرائيلو ته وفرمائيل.

خُدايِ پاڪ ته قبلدونگي نذراني

۲۲ (۱) بيا مالڪ خُدايِ موسيٰ ته وفرمائيل چي، (۲) ”هارون او د هغه زامنو ته ووايه، تاسو زما د مقدس نوم سپڪاوے مءُ ڪوي، او د مقدسو نذرانو احترام ڪوي ڪومي چي اسرائيل ما ته وقف ڪوي. زه مالڪ خُدايِ يم. (۳) هغوي ته ووايه چي ڪله ستاسو د اولاد يو ڪس ناپاڪ وي او مقدسو نذرانو ته نزدي راخي ڪومي چي اسرائيلو ما ته وقف ڪري وي، هغه دي بيا هيڻڪله په قربانگاه ڪبني خدمت ونه ڪري. په راتلونگي ٽولو وختونو ڪبني به په دي عمل ڪوي. زه مالڪ خُدايِ يم. (۴) د هارون د اولاد يو ڪس هم دا مقدسي نذراني نه شي خورلي چي په هغه د جذام بيماري وي يا د هغه د بدن نه ڇٽه وڃي چي ترڏو پوري هغه پاڪ شوي نه وي. هر هغه امام ناپاڪ دے چي هغه داسي ڇٽه ڇيڙ له لاس وروپي چي هغه د يو مري سره د لگندو په وجه ناپاڪ وي يا د هغه د زڪر نه اوبه وڃي (۵) يا ڪه هغه يو ناپاڪ ڇناور يا ناپاڪ ڪس له لاس وروپي. (۶) هر يو امام چي ناپاڪ شي نو هغه به تر مابنامه پوري ناپاڪ وي، خو بيا به هم هغه مقدسي نذراني نه شي خورلي چي ترڏو پوري يي غسل نه وي ڪري. (۷) چي ڪله نمر پرپوڃي نو هغه پاڪ دے او بيا هغه مقدسي نذراني خورلي شي، ڪومي چي د هغه خوراڪ دے. (۸) هغه به د داسي ڇناور غوبنه نه خوري چي په خپل مرگ مري وي يا ڇنگلي ڇناورو وڙلي وي، په دي به هغه ناپاڪ شي. زه

مالک خُدا ئِ يَم. ﴿٩﴾ ٽول اِمامان به هغه اِصُول منى کوم چي
 ما بنودلى دى. گنبي، هغوى به گناهار شي او مِره به شي،
 حُڪه چي هغوى مقدسو اِصُولو ته سپڪ ڪتلى دى. زه مالک
 خُدا ئِ يَم او زه هغوى مقدس کوم. ﴿١٠﴾ صِرف د اِمامانو د
 خاندان کس دا نذراني خورلے شي، بل خوک يي نه شي
 خورلے ڪه هغه د اِمام ڪره مېلمه وي يا يي مزدور وي. ﴿١١﴾
 خو د اِمام غلامان، چي هغه يي په پېسو اخستي وي يا يي په
 خپل کور کبني پيدا شوى وي، نو هغوى هغه خوراک
 خورلے شي کوم چي اِمام ته ملاوڀري. ﴿١٢﴾ ڪه د اِمام لور د
 يو داسي سري سره واده وکري چي هغه اِمام نه وي نو هغه
 بنڄه به دا مقدسي نذراني نه شي خورلے. ﴿١٣﴾ خو ڪه د هغه
 لور کونڊه يا طلاقه شوې وي چي د هغي بچي نه وي او هغه
 واپس راغلي وي او د پلار په کور کبني اوسيري نو هغه دا
 خوراک خورلے شي چي کوم يي پلار ته د اِمام په توگه ملاو
 شوے وي. صِرف د اِمامانو د خاندان کس دا خوراک
 خورلے شي. ﴿١٤﴾ ڪه يو کس د اِمامانو د خاندان نه نه وي او
 د مقدسي نذراني نه څه په غلطي سره وخورى، نو هغه به
 خامخا اِمام ته د دې پوره قيمت او شل فيصده تاوان هم
 ورکوي. ﴿١٥﴾ اِمامان به د دې نذرانو سپکاوے نه کوي، ﴿١٦﴾
 چا ته چي د مقدسو نذرانو د خورلو اجازت نه وي نو هغه
 خلق به ورته نه شي پرېبنودلے، ڪه داسي وشي نو د دې په
 وجه به هغه کس گناهار شي او سزا به ورته ملاو شي. زه
 مالک خُدا ئِ يَم او زه نذراني مقدسي کوم. ﴿١٧﴾ بيا مالک
 خُدا ئِ موسى ته وفرمائيل چي، ﴿١٨﴾ ”هارون او د هغه زامنو
 ته او ٽولو اسرائيلو ته دا اِصُول وٺايه. ڪله چي يو اسرائيلے
 يا په بنى اسرائيلو کبني اوسېدونکے مسافر يوه سوزېدونکي

نذرانه پيش ڪوي، ڪه هغه يوه منبسته يا رضاڪارانه نذرانه وي،
 نو په هغه ځناور ڪبني ڊي هيڃ عيب نه وي. (٢١) دا ځناور به
 خامخا نر وي، گڊ يا چبله ڇي هيڃ عيب په ڪبني نه وي د
 ڊي ڊپاره ڇي دا نذرانه ستاسو نه قبوله شي. (٢٠) ڪه تاسو يو
 داسي ځناور پيش ڪوي ڇي ڇهه عيب په ڪبني وي، نو مالڪ
 خدائي به دا نه قبلوي. (٢١) ڪله ڇي ڇوڪ مالڪ خدائي ته د
 سلامتي نذرانه پيش ڪوي، ڪه هغه يوه منبسته يا رضاڪارانه
 نذرانه وي، نو په هغه ځناور ڪبني به ڇهه عيب نه وي، دا د
 ڊي ڊپاره ڇي قبوله شي. (٢٢) مالڪ خدائي ته داسي ځناور
 مه پيش ڪوي ڇي روند، گوڊ، يا ناسور شوي زخم په ڪبني
 وي، يا يي په څرمن ڪبني پمنواله يا خاربنت وي. داسي
 ځناور په قربانگاه باندې په اور تيار ٻڌونڪي نذراني په توگه
 مه پيش ڪوي. (٢٣) د رضاڪارانه نذراني په توگه تاسو داسي
 ځناور پيش ڪولھ شي ڇي هغه لنڊ وي يا ڪه هغه صحيح
 شڪل نه لري، خو دا به په منبسته ڪبني قبل ٻڌونڪي نه وي.
 (٢٤) مالڪ خدائي ته داسي ځناور مه پيش ڪوي ڇي په
 ٽڪولو، پرې ڪولو، زخمي ڪولو يا ويستلو په وجه خصي
 شوي وي. ستاسو په ملڪ ڪبني به د ڊي قسم نذرانو اجازت
 نه وي. (٢٥) په اور تيار ٻڌونڪي نذراني په توگه داسي ځناور
 مه پيش ڪوي ڇي د يو پردي سري نه اخسته شوي وي.
 داسي ځناور عيڙن گنله شي او قبل ٻڌونڪي نه وي. (٢٦) - (٢٧)
 ڪله ڇي يو سخي، گڊوري يا د چبلي بچي پيدا شي، نو دا
 به اووه ورڇي د مور نه نه شي لري ڪولھ، خو د هغي نه پس
 دا به په اور تيار ٻڌونڪي نذراني په توگه قبل ٻڌونڪي وي. (٢٨)
 يوه غوا او د هغي سخي يا گڊه او د هغي گڊوري يا يوه
 چبلي او د هغي بچي په يوه ورڇ مه حلالوي. (٢٩) ڪله ڇي

تاسو مالک خُدائِ ته د شکرانې قربانۍ پېش کوئ، نو په هغه
اصُولو عمل کوئ نو داسې به تاسو قبول شی، ﴿٣٠﴾ هم په هغه
ورخ باندې دا وخورئ او د دې هیڅ هم بلې ورځې ته مه
پرېږدئ. ﴿٣١﴾ مالک خُدائِ وفرمائیل، ”زما حُکمو نه منئ، زه
مالک خُدائِ یم. ﴿٣٢﴾ زما د مقدس نوم سپکاو ې مه کوئ،
ټول اسرائیلیان دې دا اقرار وکړی چې زه مقدس یم. زه
مالک خُدائِ یم او زه تاسو مقدس کوم، ﴿٣٣﴾ او ما تاسو د
مِصر مُلک نه راوویستلئ چې ستاسو خُدائِ پاک شم. زه
مالک خُدائِ یم.“

مذهبی اخترونه

٢٣ ﴿١﴾ بیا مالک خُدائِ موسی ته وفرمائیل چې، ﴿٢﴾
”بنی اسرائیلو ته د مذهبی اخترونو دپاره دا اصُول وښایه چې
په دې کښې هغوی د عبادت دپاره راغونډ شی. ﴿٣﴾ ستاسو
سره شپږ ورځې شته چې خپل کار په کښې کولې شی، خو
یاد ساتئ اوومه ورځ د سبت ورځ ده، چې د آرام دپاره ده. په
دې ورځ کار مه کوئ او د عبادت دپاره راغونډېږئ. د سبت
ورځ د مالک خُدائِ ده، چې تاسو چرته هم اوسېږئ. ﴿٤﴾ د
دې اخترونو اعلان په مقرر شوو وختونو باندې کوئ.

د فسحې کولو اختر

﴿٥﴾ د فسحې اختر، د د اولنۍ میاشتې د خوارلسمې ورځې د
نمرپرېواتو نه شروع کېږی. ﴿٦﴾ په پینځلسمه ورځ د پتیرې
روتی اختر شروع کېږی او اووه ورځې به تاسو خمبیره روتی

نہ خورئ. (۷) د دې ورځو په اوله ورځ به تاسو د عبادت
 دپاره راغونډېږئ او هغه يو کار هم مه کوي چې تاسو يې هره
 ورځ کوي. (۸) اووه ورځې مالک خدائ ته په اور
 تيارېدونکې نذرانې پېش کړئ. په اوومه ورځ به تاسو بيا د
 عبادت دپاره راغونډ شئ، خو هغه يو کار به هم نه کوي کوم
 چې تاسو هره ورځ کوي. (۹) - (۱۰) کله چې تاسو هغه زمکې
 له ورشئ کومه چې مالک خدائ تاسو له درکوي او تاسو
 خپل فصل وربښئ، نو ورومبې گڼئ امام له وروږئ. (۱۱)
 هغه به دا مالک خدائ ته د يوې خاص نذرانې په توگه پېش
 کړي، تر څو چې تاسو قبول شئ. امام به دا د سبت پسې په
 بله ورځ پېش کړي. (۱۲) په کومه ورځ چې تاسو د فصل
 نذرانه پېش کوي، نو د يو کال گڼورئ هم د سوزېدونکې
 نذرانې په توگه قرباني کړئ چې هيڅ عيب په کېنې نه وي.
 (۱۳) تاسو د دې سره دوه کلو بنه اوږه چې د زيتونو تېل
 ورسره گډ وي په اور تيارېدونکې نذرانې په توگه پېش کړئ. د
 دې نذرانې خوشبوئ په مالک خدائ باندې بنه لگي. تاسو د
 دې سره يو ليتر د ميو نذرانه هم پېش کړئ. (۱۴) ترڅو پورې
 چې تاسو دا نذرانه خدائ پاک ته نه وي راوړې نو تر هغې د
 نوې غلې روتې، ورپټې شوې يا کچه دانې مه خورئ. په
 راتلونکي ټولو وختونو کېنې ستاسو ټول اولاد به دا اصول
 مني.

د لو کولو اختر

(۱۵) سبت پسې ورځې نه پوره اووه هفتې وشمېرئ يعنې د
 هغه ورځ نه په کومه ورځ چې تاسو د خپل فصل گڼئ

مالِک خُدايُ ته د پېش کېدو دپاره راوړئ. (۱۶) د اوؤم سبت
 د ورځې نه پس، په پنځوسمه ورځ، مالِک خُدايُ ته د نوی
 فصل یوه بله نذرانه پېش کړئ. (۱۷) هر یو خاندان دې دوه
 دوه روتی راوړی او دا دې مالِک خُدايُ ته د خاص تُحْفې په
 توگه پېش کړی. هره یوه روتی دې خمبیره شوې د دوه کلو
 بنو اوږو نه پخه شوې وی او دا به مالِک خُدايُ ته د وپرومبی
 رببلے شوی فصل د نذرانې په توگه پېش کړی. (۱۸) او قوم
 دې د دې روتی سره اووه یو کلن گډوړی، یو غوږی او دوه
 گډان پېش کړی، چې هیڅ عیب په کېنې نه وی. دا به د
 سوزېدونکې نذرانې په توگه، سره د غلې د نذرانې او د میو د
 نذرانې سره مالِک خُدايُ ته پېش کړی. د دې نذرانې
 خوشبوئی په مالِک خُدايُ باندې بڼه لگی. (۱۹) یو چبلے د
 گناه د نذرانې په توگه او دوه یو کلن گډوړی د سلامتۍ د
 نذرانې په توگه هم پېش کړئ. (۲۰) امام به روتی د دوو
 گډورو سره د امامانو دپاره د خاص تُحْفې په توگه هم پېش
 کړی. دا نذرانې مقدسې دی. (۲۱) په هغه ورځ هغه یو کار هم
 مه کوی چې تاسو یې هره ورځ کوی او د عبادت دپاره
 راغونډېږئ. ستاسو اولاد چې چرته هم اوسپړی دا اصول دې
 په راتلونکي ټولو وختونو کېنې منی. (۲۲) کله چې تاسو د
 خپلو پټو فصل ربی، نو فصل د پټو تر غاړو پورې مه ربی
 او چې کوم وږی پاتې شی نو د هغې ربیلو له واپس مه
 ورځی، دا د غریبانانو خلقو او مسافرو دپاره پرېږدی. زه
 مالِک خُدايُ ستاسو خُدايُ پاک یم.

د نوی کال اختر

٢٣-٢٤) د اوومې مياشتې په وږومبې ورځ د آرام خاص ورځ مانځئ او چې کله بيگل وغږېږي نو د عبادت دپاره راغونډ شئ. ٢٥) مالک خُداى ته يوه په اور تيارېدونکې نذرانه پېش کړئ او هغه يو کار هم مۀ کوئ چې تاسو يې هره ورځ کوئ.

د کفارې ورځ

٢٦) بيا مالک خُداى موسى ته وفرمائيل چې، ٢٧) ”د دې اوومې مياشتې لسمه ورځ د کفارې ده، دا به ستاسو دپاره يوه مقدسه اجتماع وي. تاسو به روژه نيسي او مالک خُداى ته په اور تيارېدونکې نذرانه پېش کوئ. ٢٨) په هغه ورځ هيڅ کار مۀ کوئ، ځکه چې هغه د کفارې ورځ ده او د مالک خُداى ستاسو خُداى پاک وړاندې ستاسو کفاره ادا کېږي. ٢٩) هر څوک چې هم په هغه ورځ څۀ وخورى نو هغه به نور د خُداى پاک د خلقو نه نۀ شى گنلې. ٣٠) او که هر چا هم په هغه ورځ څۀ کار وکړو، نو زۀ به په خپله هغه تباه کړم. ٣١) ستاسو اولاد چې چرته هم اوسېږي دا اصول د هغوى دپاره دي. ٣٢) د هغې مياشتې د نهمې ورځې د نمرپرېواتو نه د لسمې ورځې د نمرپرېواتو پورې دا خاص ورځ مانځئ، په دې دوران کېنې تاسو روژه نيسي.

د جونگرو اختر

٣٣-٣٤) د جونگرو اختر د اوومې مياشتې په پينځلسمه ورځ شروع کېږي او دا به اووۀ ورځې وي. ٣٥) د دې ورځو په وږومبې ورځ د عبادت دپاره راغونډ شئ او هغه يو کار هم مۀ کوئ چې تاسو يې هره ورځ کوئ. ٣٦) اووۀ ورځې تاسو هره

ورخ يوه په اور تيارېدونکې نذرانه پېش کوي. په اتمه ورخ بيا د عبادت دپاره راغونډ شئ او په اور تيارېدونکې نذرانه پېش کوي. دا د عبادت ورخ ده او چې هيڅ کار په کېښې ونه کوي. (۲۷) دا مذهبي اخترونه دي چې تاسو يې د مالک خدای په درناوي کېښې کوي چې د عبادت دپاره په يو خدای راغونډېږئ او په اور تيارېدونکې نذرانې، سوزېدونکې نذرانې، د غلې نذرانې، قربانۍ او د ميو نذرانې په کېښې پېش کوي، چې په خپله خپله ورخ پېش کېږي. (۲۸) دا اخترونه د عامو سبت د ورخو نه علاوه دي او دا نذرانې ستاسو د عامو تحفو نه علاوه دي، ستاسو د منښتې پوره کېدلو نذرانو او ستاسو د هغه رضاکارانه نذرانو نه چې تاسو يې مالک خدای له ورکوي. (۲۹) کله چې تاسو د خپلو پټو نه فصل وربښئ، نو اووه ورخې دا اختر کوي، چې د اوومې مياشتې په پينځلسمه ورخ باندې شروع کېږي. اوله ورخ او اتمه ورخ به د آرام کولو خاص ورخې وي. (۳۰) په هغه ورخ د خپلو ونو نه ډېره ښه مېوه وشو کوي، د کجورو څانگې او د پايو والا د ونو څانگې او د سيند د غاړې نه د خارولو ونې واخلي او د مالک خدای ستاسو خدای پاک په درناوي کېښې اختر وکړي. (۳۱) دا اووه ورخې کوي. ستاسو اولاد به دا اصول په راتلونکي ټولو وختونو کېښې مني. (۳۲) ټول اسرائيل به اووه ورخې په جونگرو کېښې اوسېږي، (۳۳) چې ستاسو اولاد ته دا پته ولگي چې مالک خدای اسرائيليان دې ته جوړ کړل چې په جونگرو کېښې اوسېږي چې کله يې هغوي د مصر ملک نه راوويستل. هغه مالک خدای ستاسو خدای پاک دے. (۳۴) نو داسې موسی بنی اسرائيلو ته دا اصول وښودل چې د مالک خدای په درناوي کېښې مذهبي اخترونه وکړي.

۱) بيا مالک خُداى موسىٰ ته وفرمائيل چې، ۲)

”بنی اسرائیلو له حُکم ورکړه چې د ډيوو دپاره ډېر بڼه سوچه د زيتونو تېل راوړی کومې چې په مقدسه خېمه کېښي دى، نو چې هر وخت رڼا وى. ۳) هارون به هر ماښام دا ډيوې بلوی او تر سحره پورې به يې بلې ساتي، چې د مالک خُداى په حضور کېښي د پردې نه بهر د لوظ صندوق ته مخامخ دى، دا ډيوې په زيات مقدس خُاى کېښي دى. دا اصول دې په راتلونکي ټولو وختونو کېښي منلې شي. ۴) هارون به د هغه ډيوو خيال ساتي کومې چې د سوچه سرو زرو په ډيوې باندې دى او دې ته به پام کوی چې دا د مالک خُداى په حضور کېښي هر وخت بليری.

خُداى پاک ته پېش کړې شوې روټی

۵) دولس کلو بڼه اوږه واخله او دولس روټی ترې نه پخې

کړه. ۶) په دوه ډېرو کېښي يې په هغه مېز باندې کېږده چې د سوچه سرو زرو پتري ورباندې خېژولې شوې دى، کوم چې د مالک خُداى په حضور کېښي دى او چې په هر ډيری کېښي شپږ شپږ روټی وى. ۷) په هر ډيری باندې خه سوچه لويان واچوه، دا به مالک خُداى ته په اور تيارېدونکې نذرانې د يوې نېښې په شان وى چې د روټی په خُاى پېش کېږي. ۸) د هر سبت په ورځ په راتلونکو ټولو وختونو کېښي، روټی دې خامخا د مالک خُداى په حضور کېښي کېښودلې شي. د بنی اسرائیلو همپشه دپاره دا لوظ دى. ۹) دا روټی د هارون او

د هغه د اولاد ده او هغوی به دا په یو مقدس خدای کبښي خوری، ځکه چې دا د امامانو دپاره مالک خدای ته په اور تیارېدونکي نذراني یوه ډېره مقدسه برخه ده.

د خدای پاک او د مخلوق د احترام په حقله قانون

١٠-١١) یو سرې وو چې د هغه پلار مصرې او مور یې اسرائیلي وه چې د هغې نوم سلومیت وو او د دان د قبیلې د ډبري لور وه. دې سړي په خېمو کبښي د یو اسرائیلي سره جگړه وکړه. هغه په کنځلو کبښي د خدای پاک د نوم بې عزتي وکړه، نو هغوی هغه موسی له بوتلو، ١٢) هغه یې قېد کړو او مالک خدای ته یې انتظار کولو چې هغوی ته وښایي چې د هغه سره څه وکړي. ١٣) مالک خدای موسی ته وفرمائیل چې، ١٤) ”دا سرې د خېمو نه بهر بوځي. هر چا چې د هغه کنځل اورېدلی وی نو هغه به خپل لاس د هغه سړي په سر د گواهي ورکولو دپاره کېږدي او بیا به ټول قوم هغه سنگسار کړي. ١٥) بیا اسرائیلو ته ووايه چې هر څوک هم خدای پاک ته کنځل وکړي نو هغه ته به خامخا د خپلو بدو سزا ملاو شي ١٦) او وبه وژلې شي. هر یو اسرائیلي یا د پردی ملک کس چې ستاسو سره اوسېږي چې هغه مالک خدای ته کنځل وکړي نو ټول قوم دې هغه ووژني. ١٧) هر څوک چې قتل وکړي نو هغه به وژلې شي، ١٨) او هر څوک چې د بل چا یو ځناور ووژني نو تاوان به یې خامخا ورکوي. دا اصول د ژوند په بدل کبښي د ژوند والا دی. ١٩) که څوک یو بل کس زخمی کړي، هغه چې څه هم کړي وی نو هم هغه شان عمل به ورسره کېږي. ٢٠) که هغه یو هډوکي مات کړي، نو د

هغهٔ يو هډوڪے به ماتولے شی، كهٔ هغه يوه سترگه وباسی نو
د هغهٔ يوه سترگه به ويستلے شی، كهٔ هغه يو غابن مات
كړی، نو د هغهٔ يو غابن به ماتولے شی. هغه چې څنگه هم بل
كس زخمی كړی نو په بدل كېنې به د هغهٔ سره هم هغه عمل
كېږی. (۲۱) هر څوك چې يو ځناور ووژنی نو تاوان به يې
وركوی، خو هر څوك چې يو انسان ووژنی نو هغه به ووژلے
شی. (۲۲) دا قانون ستاسو د ټولو دپاره دے، كهٔ هغه
اسرائیلے وی يا د پردی ملك كس چې ستاسو سره
اوسېږی، ځكه چې زهٔ مالك خدائ ستاسو خدائ پاك یم.“
(۲۳) كله چې موسی بنی اسرائیلو ته دا وفرمائیل، نو هغوی
هغه سرے د خېمو نه بهر بوتلو چا چې كنځل كړی ؤو او
سنگسار يې كړو. نو بنی اسرائیلو هم هغه شان وكړل چې
څنگه مالك خدائ موسی له حكم وركړے وو.

اوؤم كال

۲۵ (۱) بیا مالك خدائ د سینا په غرهٔ باندې موسی ته
وفرمائیل او حكم يې وركړو چې، (۲) ”بنی اسرائیلو ته دا
اصول وېشايه. كله چې تاسو هغه ملك ته ورننوځئ چې
مالك خدائ يې تاسو له دركوی، د مالك خدائ د درناوی
دپاره په هر اوؤم كال تاسو هغه زمكه مهٔ كړئ. (۳) شپږ
كاله به تاسو خپل پتی وگرئ، په باغونو كېنې به د انگورو
څانگې قینچي كړئ او فصلونه به راغونډ كړئ. (۴) خو په
اوؤم كال دې زمكه شاړه پاتې شی. دا به مالك خدائ ته
وقف شوے كال وی. خپل پتی مهٔ كړئ او په خپلو باغونو
كېنې د انگورو څانگې مهٔ قینچي كوئ. (۵) هغه فصل مهٔ

رَبِيئُ چي د ڪَـرَـلُـو نه بغير په خپله راشين کيڙي او د خپلو باغونو نه هغه انگور مۀ راتولوئ چي خانگي يې قينچي شوي نۀ وي، دا هغه کال دے چي زمکه به په کبني پوره آرام کوي. ۶ ڪۀ په هغه کال کبني زمکه ڪرلے شوې هم نۀ وي، خود هغي نه به ستاسو دپاره، ستاسو نوکرانو، مزدورانو او د مسافرو دپاره چي ستاسو سره اوسيري، خوراک ملاو شي، ۷ داسي ستاسو څاروو دپاره او ستاسو په پتو کبني د ځنگلي ځناورو دپاره هم. زمکه چي هر څۀ راشنۀ کړي نو هغه خوړلے شي.

د واپس ورکولو کال

۸ اووۀ ځلي اووۀ کالونه وشمپري چي يو کم پنځوس کاله جوړيږي. ۹ نو د اوومي مياشتي په لسمه ورځ يعني د کفارې په ورځ به په ټول ملک کبني بيگل وغږولے شي. ۱۰ نو تاسو پنځوسم کال خاص وگنئ او د ملک ټولو خلقو ته د آزادي اعلان وکړئ. په دې کال هغه هر څۀ هم چي خرڅ شوي وي نو هغه به اصلي مالک يا د هغه اولاد ته واپس ملاويږي او هر څوک چي د غلام په توگه خرڅ شوي وي نو هغه به خپل خاندان ته واپس شي. ۱۱ تاسو به خپل پتي نۀ ڪرئ نۀ به هغه فصل ربئي چي په خپله راشين شوي وي او نۀ به په باغونو کبني هغه انگور راتولوئ چي خانگي يې پرې ڪرے شوې نۀ وي. ۱۲ هغه ټول کال به ستاسو دپاره مقدس وي، تاسو به صرف هغه څۀ خوري چي پتو په خپله راشنۀ کړي وي. ۱۳ په دې کال هغه هر څۀ چي خرڅ شوي وي نو هغه به واپس خپل اصلي مالک ته ملاو شي. ۱۴ ڪله چي

تاسو په خپل وطندار ورور باندې زمکه خرڅوئ يا يې ترې نه
 اخلي، نو يو بل له دوکه مه ورکوي. (۱۵) قيمت به يې د
 کالونو د شمېر په مطابق مقررولې شي چې په هغه زمکه
 کبني د واپس ورکولو کال نه مخکېني څومره فصل کيږي.
 (۱۶) که چېرې پاتې شوي کالونه ډېر وي، نو قيمت به يې
 اوچت وي، خو که صرف يو څو کالونه پاتې وي، نو قيمت
 به يې کم وي، ځکه چې څه هم خرڅيږي نو هغه د فصلونو د
 هغه شمېر په مطابق به وي چې په هغه زمکه کبني پېدا کيږي.
 (۱۷) خپل اسرائيليان مه دوکه کوي، خو د مالک خدای
 ستاسو د خدای پاک نه یرېږئ. ځکه چې زه مالک خدای
 ستاسو خدای پاک يم.

د اووم کال دپاره د خدای پاک د خوراک بندويست کول

(۱۸) د مالک خدای ټول قانون او حکمونه منئ، نو تاسو به
 هغه ملک کبني په امن سره اوسېږئ. (۱۹) هغه زمکه به
 فصلونه پېدا کوي او د خوراک هغه هر څه به درته ملاويږي
 چې تاسو يې غواړئ او په امن کبني به ژوند تېروي. (۲۰) خو
 کېدې شي چې ستاسو نه يو کس تپوس وکړي چې پتي ونه
 کړلې شي او فصلونه راغونډ نه شي نو په اووم کال به څه
 خورو. (۲۱) مالک خدای به په شپږم کال هغه زمکې له برکت
 ورکړي نو هغه زمکه به د دوه کالونو دپاره بڼه ډېر خوراک
 پېدا کړي. (۲۲) کله چې تاسو په اتم کال خپل پتي کړئ، نو
 چې په شپږم کال تاسو څه رېبلي وي هغه به تر اوسه پورې
 خورئ او په نهم کال به هم تاسو هغه څه خورئ کوم چې

تاسو په اتم کال کړئ او ربښئ.

د جائیداد واپس ورکول

۲۳) تاسو خپله زمکه د همېشه دپاره مه خرڅوئ، ځکه چې زمکه ستاسو نه ده، د خدای پاک ده او تاسو د مسافرو په شان یئ چا ته چې دا اجازت وی چې صرف گټه ترې نه واخلي. ۲۴) کله چې زمکه خرڅېږی، نو د دې د اصلی مالک د واپس اخستلو حق به خامخا منلې شی. ۲۵) که یو اسرائیلې غریب شی او زمکې خرڅولو ته مجبور شی، نو د هغه د ټولو نه نزدې خپلوان به زمکه واپس اخلي. ۲۶) که د چا خپلوان نه وی چې دا واپس واخلي نو کېدې شی وروستو مالدار شی او پېرې پېسې ولری چې دا واپس واخلي. ۲۷) نو په داسې حال کې به خامخا هغه سړی له قیمت ورکوی چا چې اخستې وی، دا قیمت به د واپس ورکولو کال پورې د پاتې کالونو دپاره وی، تر هغې پورې چې هغه ته خپله زمکه واپس شی. ۲۸) خو که د هغه سره پېرې پېسې نه وی چې زمکه واپس واخلي نو دا به د واپس اخستلو نه وروستو کال پورې د هغه سړی په قبضه کې وی. په هغه کال دې دا خپل اصلی مالک ته واپس شی. ۲۹) که څوک په یو دېوال لرونکی بناړ کې کور خرڅ کړی، نو هغه د دې د خرڅېدو د تاریخ نه واخله په هغه ورومبی ټول کال د واپس اخستلو حق لری. ۳۰) خو که هغه یې په یو کال کې واپس وانه خلی نو د واپس اخستلو حق د هغه د لاس نه لار شی او هغه کور به د اخستونکي او د هغه د اولاد د همېشه دپاره وی، دا به د واپس اخستلو په کال نه واپس کیږی. ۳۱) خو چې

کوم کورونه په بې دېواله کلو کبني دى نو په هغوى به د پتو په شان کار کيږي، د دې اصلى مالک دا حق لري چې دا واپس واخلي او دا به د واپس اخستلو په کال کبني واپس شي. (۳۲)

خو، ليويان هر وخت دا حق لري چې په بنارونو کبني خپل هغه جائيداد واپس واخلي چې هغوى ته حواله شوې وي.

(۳۳) که چېرې يو ليوې په بنارونو کبني يو کور خرڅ کړي او واپس وانه خستلې شي، نو د واپس کولو په کال کبني به دا خامخا واپس شي، ځکه چې د ليويانو په خپلو بنارونو کبني چې کوم کورونه دى دا د اسرائيلو په مينځ کبني د هغوى ذاتي جائيداد دى. (۳۴) خو د ليويانو د بنارونو نه گېرچاپېره مېدان به هيڅکله نه خرڅيږي، دا د همېشه دپاره د هغوى دى.

غريبانو خلقو له قرض ورکول

(۳۵) که ستاسو سره يو نژدې اوسېدونکې بنى اسرائيلې دومره غريب شي چې خپل ځان نه شي ساتلې، نو تاسو خامخا د هغه مدد کوئ لکه څنگه چې تاسو د پردې ملک کس سره مدد کوئ، نو چې هغه ستاسو سره نژدې پاتې شي.

(۳۶) د هغوى نه هيڅ سود مه اخلي، د خدائ پاک نه پرېږئ او خپل اسرائيلې هم هغه شان ځان سره نژدې اوسېدو ته پرېږدئ. (۳۷) تاسو چې کومې پېسې هغوى له قرض ورکړئ نو د هغې سود ترې نه مه اخلي او چې کوم خوراک ورباندې خرڅ کړئ د هغې گټه ترې نه مه اخلي. (۳۸) دا د مالک خدائ ستاسو د خدائ پاک حکم دى، چا چې تاسو د مصر د ملک نه راويستلئ چې د کنعان زمکه تاسو له درکړې چې

د نوکرانو آزادول

- ٣٩) که ستاسو سره یو نزدې اوسېدونکې اسرائیلې دومره غریب شی چې هغه خپل ځان په تاسو باندې د یو غلام په توګه خرڅ کړی، نو د هغه نه به د یو غلام کار نه اخلی. (٤٠)
- هغه به ستاسو سره د یو مزدور په شان وی او د واپس ورکولو تر کال پورې به ستاسو خدمت کوی. (٤١) په هغه وخت به هغه او د هغه بچی ستاسو نه لار شی او خپل خاندان او د خپل پلار نیکه جائیداد ته به راستون شی. (٤٢)
- اسرائیلیان د مالک خدائ غلامان دی او هغوی یې د مصر ملک نه راوویستل، هغوی دې د نوکرانو په توګه نه خرڅیږی. (٤٣) د هغوی سره ظلم مه کوی خو د خدائ پاک نه یرېږی. (٤٤)
- که تاسو ته د نوکرانو ضرورت وی، نو د خواوشا قومونو نه غلامان اخستلې شی. (٤٥) تاسو د هغه مسافرو اولاد هم اخستلې شی کوم چې ستاسو سره اوسېږی. کوم چې ستاسو په ملک کې پیدا شوی وی نو هغه به ستاسو میراث شی، (٤٦) او هغوی خپلو بچو ته د میراث په توګه پرېښودلې شی، ترڅو چې هغوی ژوندی وی نو ستاسو د بچو خدمت به کوی. خو چې تاسو د خپل وطندار ورور سره ظلم ونه کړی. (٤٧) فرض کړی یو مسافر چې ستاسو سره اوسېږی او هغه مالدار شی، خو که ستاسو خپل وطندار ورور غریب شی او خپل ځان په هغه مسافر یا د هغه د قبیلې په یو کس باندې خرڅ کړی. (٤٨) د هغه د خرڅېدو نه پس، هغه بیا هم دا حق لری چې واپس واخستلې شی. د هغه یو

ورور (۴۹) یا د هغه تره، د تره زوی یا د هغه بل یو نزدې

خپلوان هغه واپس اخستلې شی. یا که هغه په خپله مالداره

شی، نو هغه خپله آزادی په خپله اخستلې شی. (۵۰) چا چې

هغه اخستې وی د هغه سره به خامخا مشوره کوی او هغوی

به د خرڅېدو د وخت نه واخله د واپس اخستلو نه وروستو

کال پورې کالونه وشمېری او چې کومې پېسې یو مزدور ته

ورکولې کپړی د هغې په بنیاد به د هغه د خلاصېدو قیمت

مقرر شی. (۵۱) - (۵۲) د پاتې شوو کالونو د شمېر په مطابق به

هغه خامخا د خرڅېدو د قیمت یوه حصه ورکوی، (۵۳) لکه

چې هغه د کال په بنیاد باندې مزدور کړې شوی وو. د هغه

مالک به د هغه سره ظلم نه کوی. (۵۴) که هغه په داسې څه

طریقه آزاد نه کړې شی، نو هغه او د هغه بچی به د واپس

ورکولو د کال نه پس په بل کال خامخا آزاد کړې شی. (۵۵)

یو اسرائیلې به همپشه دپاره غلام نه وی، ځکه اسرائیلیان د

مالک خدای غلامان دی. هغه هغوی د مصر ملک نه

راوویستل، هغه مالک خدای د هغوی خدای پاک دی.

د فرمانبرداری دپاره برکتونه

۲۶ (۱) مالک خدای وفرمائیل، ”بتان، مجسمې، د کاپو

ستنې، یا داسې کانی مه جوړوئ چې تاسو ورته سجده

وکړئ. زه مالک خدای ستاسو خدای پاک یم. (۲) زما د

سبت ورځ منی او د هغه ځای درناوی کوی چرته چې زما

عبادت کپړی. زه مالک خدای یم. (۳) که تاسو زما د قانون

په مطابق ژوند تېروئ او زما حکمونو ته غاړه کېږدئ، (۴)

نو زه به په صحيح وخت باران وروم، هغه زمکه به فصلونه
 پيدا كړي او ونې به مېوې ونيسي. (۵) ستاسو فصلونه به
 دومره ډېر وي چې د انگورو د راټولولو وخت پورې به تاسو
 غوښل كوئ او تر هغه پورې به انگور راټولوي چې د غلې كړلو
 وخت راورسيږي. د خوراك دپاره تاسو ته به هغه هر څه
 ملاويږي چې تاسو يې غواړئ او په خپل ملك كېنې به تاسو
 په امن ژوند كوئ. (۶) زه به تاسو له ستاسو په ملك كېنې
 آرام دركړم او تاسو به بغېر د يرې نه خوب كوئ. زه به د
 هغه ملك خطرناك ځناور لرې كړم او هلته به نور جنگ نه
 وي. (۷) تاسو به په خپلو دشمنانو بريالي شئ او تاسو به
 هغوي په جنگ كېنې ووژنئ، (۸) ستاسو پينځه كسان به
 سلو له شكست وركړي او سل كسان به لسو زرو له شكست
 وركړي. ستاسو دشمنان به په جگړه كېنې شكست وخوري.
 (۹) زه به په تاسو نظر وكړم او ډېر اولاد به دركړم، زه به
 هغه لوظ پوره كړم چې ما ستاسو سره كړي دي. (۱۰) تاسو
 سره به دومره ډېره غله وي چې تاسو به هغه زړه غله د دې
 دپاره وغورزوئ چې د نوي فصل دپاره ځاي پيدا شي. (۱۱)
 زه به ستاسو په مينځ كېنې زما په مقدسه خېمه كېنې اوسېږم
 او زه به ستاسو نه كله هم نفرت ونه كړم. (۱۲) زه به ستاسو
 مل يم، زه به ستاسو ځدائ پاك يم او تاسو به زما خلق يئ.
 (۱۳) زه مالِك ځدائ ستاسو ځدائ پاك يم، چا چې تاسو د
 مصر د ملك نه راويستلئ چې د غلامۍ نه آزاد شئ. ما هغه
 طاقت ختم كړو چې تاسو يې تپت كړي وئ او د دې جوگه
 مې كړئ چې په اوچتو سترگو گرځئ.

١٤) مالک خدای و فرمائیل، ”که تاسو زما حکمونه ونه منل، نو تاسو ته به سزا ملاو شی. ١٥) که تاسو زما د حکمونو منلو نه انکار وکړئ او زما د حکمونو نه کرکه وکړئ او زما لوظ مات کړئ، ١٦) نو زه به تاسو له سزا درکړم. زه به په تاسو افتونه راوړم یعنې لا علاجه بیماری او تې چې تاسو به رانده کړی او ستاسو ژوند به لنډ تنگ کړم. تاسو به تخم وگرئ، خو هیڅ گټه به درنه کړی، ځکه چې ستاسو دشمنان به په تاسو غالب شی او چې تاسو څه کړلی وی نو هغوی به یې وخورئ. ١٧) زه به ستاسو نه مخ واړوم، نو تاسو به شکست وخورئ او هغه خلق چې ستاسو نه نفرت کوی هغوی به په تاسو حکومت وکړی، تاسو به دومره یرېږئ چې څوک درپسې نه وی بیا به هم منډې وهی. ١٨) که د دې هر څه نه پس بیا هم ما ته غوږ ونه نیسی، نو ستاسو د نافرمانۍ په وجه زه به ستاسو سزا اووه چنده زیاته کړم. ١٩) زه به ستاسو غرور مات کړم، باران به نه وریږی او ستاسو زمکه به اوچه شی او د کانی په شان به سخته شی. ٢٠) ستاسو ټول محنت به تاسو له هیڅ فائده درنه کړی، ځکه چې ستاسو زمکه به فصلونه نه کوی او ستاسو ونې به مېوه نه نیسی. ٢١) که تاسو بیا هم زما مخالفت کوئ او زما د منلو نه انکار کوئ، نو زه به ستاسو سزا اووه چنده زیاته کړم. ٢٢) زه به ستاسو مینځ ته خطرناک ځناور درولېږم او دا به ستاسو ماشومان ووژنی، ستاسو څاروی به تباہ کړی او ستاسو شمېر به دومره کم کړم چې سرکونه به مو خوشی پاتې شی. ٢٣) که د دې هر څه نه پس هم زما خبرې ته غوږ ونه نیسی

او بيا هم زما مخالفت كوي، (۲۴) نو زه به هم ستاسو خلاف
 شم او زه به تاسو له د مخكې نه اووه چنده زياته سزا
 دركړم. (۲۵) زه به په تاسو يو جنگ راولم، زما د لوظ د
 ماتولو سزا به دركړم او كه تاسو په خپلو ښارونو كېني د
 امن دپاره راغونډ شي، نو زه به په تاسو لا علاجه بيماري
 راولېږم او تاسو به زه ستاسو دشمنانو ته حواله كړم نو
 هغوي به په تاسو حكومت وكړي. (۲۶) زه به په تاسو خوراك
 بند كړم، نو د لسو كورنو اوږه به يو ښانك كېني يو خائي
 تيارولې شي. هغوي سره به خوراك ختم شي او چې كله
 تاسو هر څه وخورئ، نو بيا به هم اوږي يئ. (۲۷) كه د دې هر
 څه نه پس هم زما خبرې ته غوږ ونه نيسي او زما د منلو نه
 انكار وكړئ، (۲۸) نو زما قهر به ستاسو خلاف شي او بيا به
 زه ستاسو سزا د مخكې نه اووه چنده زياته كړم. (۲۹)
 ستاسو لوږه به دومره زياته شي چې خپل بچي به وخورئ.
 (۳۰) زه به ستاسو علاقائي عبادتخاني تباه كړم، ستاسو د
 خوشبويي قربانگاه به ختمه كړم او ستاسو مړي به د
 ستاسو په بېساه بتانو باندې وروغورزوم. زه به ستاسو نه
 نفرت وكړم. (۳۱) زه به ستاسو د ښارونو نه كنډرې جوړې
 كړم، ستاسو د عبادت ځايونه به تباه كړم او ستاسو قرباني
 به قبولې نه كړم. (۳۲) زه به ستاسو ملك داسې تباه كړم چې
 كوم دشمنان دا ملك ونيسي نو هغوي به په دې تباهي باندې
 غمژن شي. (۳۳) زه به په تاسو جنگ راولم او په پردو ملكونو
 كېني به مو خواره واره كړم. ستاسو ملك به خوشه پاتي
 شي او ستاسو ښارونه به وران ويجاړ شي. (۳۴) - (۳۵) نو تاسو
 چې كله خپله زمكې ته د اووم كال د آرام وركولو موقع ورنه
 كړه چې آرام وكړئ نو تر څو پورې چې تاسو د دشمن په

مُلک کبني جلاوطن يي نو دا به داسي پرته وي او بنه آرام به وکړي. (۲۶) ستاسو کوم کسان چې د دشمن په مُلک کبني وي هغوي به دومره ويروم چې د هوا په وجه د پاني د معمولي کش نه به هم تبتي. تاسو به داسي منډي وهي لکه څوک چې په جنگ کبني په تاسو پسې وي او ستاسو سره به نږدې هيڅ دشمن نه وي خو تاسو به بيا هم غورزېږئ. (۲۷) کله چې هيڅ څوک هم په تاسو پسې نه وي نو تاسو به په يو بل باندې غورزېږئ او تاسو به د دې جوگه نه يئ چې د دشمن په مخکبني ودرېږئ. (۲۸) ستاسو د دشمنانو مُلک به تاسو ژوندي تېر کړي، تاسو به پردی مُلک کبني مړه شئ. (۲۹) ستاسو کوم کسان چې ستاسو د دشمنانو په مُلک کبني ژوندي پاتي وي هغوي به خراب تراب شي، ستاسو خپلي گناه او ستاسو د پلار نيکه د گناه په وجه به داسي وشي.

د راتلونکي وخت دپاره اُميد

(۴۰) خو ستاسو اولاد به د خپلو گناهونو او د هغوي د پلار نيکه د گناهونو اقرار وکړي، چې هغوي زما سره بې وفائي کړي ده او زما خلاف يې سرکشي کړې ده، (۴۱) او زه يې د خپل ځان خلاف کړم او چې هغوي د دشمنانو مُلک ته ولېږم. که بيا ستاسو د اولاد سخت زړونه نرم شي او د خپلي گناه او سرکشي سزا ورته ملاو شي، (۴۲) نو زه به د يعقوب، اسحاق او ابراهيم سره خپل کړي لوظ راياد کړم او زه به خپل هغه لوظ بيا تازه کړم چې خپلو خلقو له هغه مُلک ورکړم. (۴۳) اول خو به هغه مُلک خامخا د هغې د خلقو نه خالي کيږي، چې دا د پوره آرام نه بنه خوند واخلي او هغوي

ته به زما د قانون او حُکمونو نۀ منلو په وجه پوره سزا ملاو شی. (۴۴) خو بیا هم، چې هغوی لا د خپلو دشمنانو په مُلک کښې وی، نو زۀ به یې نۀ رد کوم، نۀ به ترې نفرت کوم او نۀ به یې بېخی تباہ کوم. هسې نه چې د هغوی سره زما لوظ مات شی، زۀ مالک خُدای د هغوی خُدای پاک یم. (۴۵) زۀ به هغه لوظ بیا تازه کړم چې ما د هغوی د پلار نیکۀ سره کړې وو کله چې ما ټولو قومونو ته خپل طاقت وښودلو چې خپل خلق مې د مصر مُلک نه راوویستل، چې زۀ مالک خُدای، د هغوی خُدای پاک اوسم. (۴۶) دا ټول هغه قانون او حُکمو نه دی چې مالک خُدای موسی له د سینا په غره باندې د بنی اسرائیلو دپاره ورکړل.

د مالک خُدای د تُحفو په حقله قانون

۲۷ (۱) بیا مالک خُدای موسی ته وفرمائیل چې، (۲) ”بنی اسرائیلو ته دا اصول وښایه. کله چې د یو خاص منښتې په پوره کېدو کښې یو کس مالک خُدای ته وقف کیږی، نو هغه به د دې قیمت په ورکولو سره آزاد کړی شی، (۳-۷) کوم چې د منلې شوی معیار په مطابق وی یعنی بالغ نارینه چې عمر یې د شلو کالو نه تر شپېتو کالو پورې وی، پنځوس د سپینو زرو سیکې. بالغه ښځه، دېرش د سپینو زرو سیکې. نارینه ځوان، چې عمر یې د پینځو نه واخله تر شلو کالو پورې وی، شل د سپینو زرو سیکې. ځوانه ښځه، لس د سپینو زرو سیکې. ماشوم چې عمر یې د پینځو کالو نه کم وی، پینځۀ د سپینو زرو سیکې. ماشومه، درې د سپینو زرو سیکې. هغه نارینه چې عمر یې د شپېتو کالو نه زیات

وی، پینځلس د سپینو زرو سیکې. هغه بنځه چې عمر یې د
 شپېتو کالو نه زیات وی، لس د سپینو زرو سیکې. (۸) که یو
 کس منبسته منلې وی او ډېر غریب وی چې هغه معیاری
 قیمت نه شی ورکولې، نو هغه کس دې امام له راولی او
 امام به کم قیمت مقرر کړی، چې د هغه کس د وس په
 مطابق وی. (۹) که هغه منبسته د یو ځناور وی چې مالک
 خدای ته د یوې نذرانې په توګه د قبلېدو قابل وی، نو داسې
 تحفه چې مالک خدای ته پېش کړی هغه مقدسه ده، (۱۰) او
 که یو کس منبسته ومني نو هغه ځناور په بل ځناور نه شی
 بدلېدلی. که چېرې هغه بدل کړی، نو داوړه ځناور به د مالک
 خدای وی. (۱۱) خو که هغه ځناور حرام وی، کوم چې
 مالک خدای ته د نذرانې په توګه د قبلېدو قابل نه وی، نو هغه
 کس به هغه ځناور امام له بوځی. (۱۲) امام به د دې بنه‌والی
 او بدوالی په مطابق قیمت مقرر کړی او دا به آخری قیمت
 وی. (۱۳) که هغه کس دا واپس اخستل غواړی، نو هغه به د
 دې قیمت سره شل فیصده سېوا ورکړی. (۱۴) کله چې یو
 کس خپل کور مالک خدای ته وقف کوی، نو امام به د دې د
 بنه‌والی یا بدوالی په مطابق د دې قیمت مقرر کړی او دا به
 آخری قیمت وی. (۱۵) که هغه کس چا چې دا کور وقف
 کړی وی او دا واپس اخستل غواړی، نو هغه به خامخا د دې
 قیمت سره شل فیصده زیات ورکړی. (۱۶) که څوک د خپلې
 زمکې څه حصه مالک خدای ته وقف کوی، نو د دې قیمت
 به د هغه تخم په مطابق مقررولې شی چې څومره په کبني
 کرل په کار وی، دا قیمت به د سپینو زرو لس سیکې د شلو
 کلو اوریشو ډپاره وی. (۱۷) که هغه کس دا زمکه د واپس
 اخستلو کال باندې وقف کړی، نو د دې زمکې قیمت به پوره

ورکولے شی. (۱۸) خو کٔ چرې هغه کس خپله زمکه د دې
 نه وروستو وقف کړی، امام به د هغې بیعه د هغه کالونو د
 شمېر په مطابق حساب کړی چې د واپس اخستلو تر
 راتلونکی کال پورې پاتې وی او د کالونو د کمی په وجه به
 کمه بیعه مقرر کړی. (۱۹) چا چې دا زمکه وقف کړې وی کٔ
 هغه کس دا واپس اخستل وغواړی، نو هغه به خامخا د دې
 قیمت سره شل فیصده زیات ورکوی. (۲۰) کٔ هغه کس دا
 زمکه د مالک خدای نه واپس اخستلو نه مخکښې په بل چا
 باندې خرڅه کړی، نو د هغه حق نه جوړېږی چې دا واپس
 واخلي. (۲۱) د واپس اخستلو پسې کال به هغه پټی د همپشه
 دپاره د مالک خدای شی، دا به د امامانو وی. (۲۲) کٔ څوک
 مالک خدای ته یو پټی وقف کوی چې هغه اخستې وی، (۲۳)
 امام به د واپس اخستلو پسې کال پورې د کالونو د شمېر په
 مطابق د دې د قیمت اندازه ولگوی او هغه کس به خامخا هم
 په هغه ورځ د دې قیمت ورکړی، دا پېسې به د مالک خدای
 شی. (۲۴) د واپس اخستلو په کال به دا پټی واپس د دې
 اصلی مالک یا د هغه اولاد ته ملاوېږی. (۲۵) ټول قیمتونه به د
 منلې شوی معیار په مطابق مقررولې شی. (۲۶) په ځناورو
 کښې د ټولو نه وپرومبی پیدا شوی بچی د مالک خدای وی،
 نو هیڅ څوک دا هغه ته د یوې رضاکارانه نذرانې په توگه نه
 شی پېش کولې. یو سخې، گډوږی یا یو د چپلی بچې دا د
 مالک خدای وی، (۲۷) خو وپرومبی پیدا شوې یو حرام
 ځناور د معیاری قیمت سره شل فیصده زیات ورکولو باندې
 واپس اخستلې شی. کٔ دا واپس وانه خستلې شی، نو دا
 دې په چا باندې په معیاری قیمت خرڅ کړی شی. (۲۸) کوم
 څیز چې مالک خدای ته بغېر د څه شرط نه وقف شوې وی،

نو هيڅ څوک به دا نه خرڅولې شي او نه به يې واپس
 اخستلې شي، که هغه بني آدم، ځناور، يا زمکه وي، دا به د
 همپشه دپاره د مالک خدای وي. (۲۹) که په چا باندې د مرگ
 فېصله شوې وي نو هغه به خامخا وژلې شي او واپس به نه
 شي اخستلې. (۳۰) د زمکې د ټول پېداوار لسمه حصه د
 مالک خدای ده، که هغه غله وي يا مېوه وي. (۳۱) که يو کس
 دا واپس اخستل غواړي، نو هغه به خامخا د منلې شوي
 قيمت سره شل فيصده زيات ورکوي. (۳۲) هر يو لسم
 څاروي د مالک خدای دې. کله چې ځناور شمېرلې شي،
 نو هر يو لسم به د مالک خدای وي. (۳۳) مالک دې ځناورو
 له داسې ترتيب نه ورکوي چې خراب ځناور ترې خوښ
 کړې شي او بدلولى رابدلولى يې هم نه شي. که هغه يو
 ځناور په بل ځناور بدل کړو، نو بيا به دواړه د مالک خدای
 وي او واپس به نه شي اخستلې. (۳۴) دا هغه حکمونه دي
 چې مالک خدای موسى له د سينا په غره باندې د بني
 اسرائيلو دپاره ورکړل.